

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAPFMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 16. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JUNE 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Waiting For The Son Of God

And to wait for His Son from Heaven, whom he raised from the dead, even Jesus, which delivered us from the wrath to come.

I Thess. 1:10.

A living hope and a sanctified walk!

Always these two accompany each other. Inseparably they are knit together, intertwined; essentially they are one.

Without the one the other cannot be. Reciprocally they motivate each other. Each is the other's stimulant. Where the one fades the other pines. Where the one flourishes the other is strong.

Be the friend of God in Christ, keep your garments clean, fight the good fight of faith in the midst of the world, deny yourselves and consider it grace in the cause of Christ, not only to believe in Him, but also to suffer with him,—and your attitude will be that of the living hope, by which you look for the Son of God from heaven, assured, longing, waiting. And, on the other hand, look for the Saviour from heaven, with steadfast longing and patient waiting, and the longing and urge to be like Him at His coming will be a strong incentive to keep yourselves pure and strive to keep His commandments.

Be the friend of the world in much of your actual life, seek the things that are below, the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life, refuse to suffer with Christ and carefully avoid the cross,—and hope will pine away, there is no Christian joy in your heart and no song of glad expectation on your lips. Or, again, let hope be weak and wavering, the flame of hope's yearning be quenched, the strong assurance of hope be lacking in your soul,—and gone is

the power to be patient in tribulation and to endure even unto the end.

Inseparable are they: hope and sanctification.

Mutually they effect each other. They live together and die together. They flourish together and languish together.

Thus it is in the chapter at the end of which occurs the text of this meditation.

It contains a beautiful testimony concerning the Christian life and walk of the saints in Thessalonica. They had received the Word of the gospel in the midst of much affliction, with joy in the Holy Ghost; and they had become followers of Paul and of the Lord. They had become ensamples to all believers round about, in Macedonia and Achaia. The Word of the Lord sounded out from them, and their faith to God-ward was spread abroad. For, by the power of grace they had been called, and they turned away from idols. . . .

To serve the living and true God. . . .

And to wait for his Son from heaven!

Always these two: serving the living and true God and waiting for his Son from heaven!

It is: both or none!

We wait for Him!

For the Son of God from heaven.

For Jesus, whom God raised from the dead.

For Him, who delivered us from the wrath to come.

There, in a few words, you have the entire gospel of our salvation!

For, what is the gospel, if it is not God's message concerning His Son?

Or what is this message of God concerning His Son if it is not, first of all and chiefly, that He is, indeed, the Son of God? He is the Son, not by virtue of any title or honor or grace or glory or power that was bestowed upon Him, but in Himself, eternally, in co-equality with the Father and the Holy Spirit, essentially God, infinite in all His virtues, almighty, all-wise, sovereign, the Lord of all, God adorable above all!

This, indeed, is the heart, the quintessence of the gospel. Deny it, and there is no gospel of salvation possible.

Yet, this Son of God is "even Jesus", the historical Jesus of Nazareth, who tabernacled among us. And what else does this mean than that the Son of God also became man, came in the likeness of sinful flesh, so that, while He is and remained the infinite and eternal Son of God, He also became like unto us in all things sin excepted. The incarnation of the Son! God also became man; the Creator also became creature; the Infinite became finite; the eternal became temporal; the Lord became servant; He, whose alone is immortality, also became mortal. And yet, withal the Immutable did not change! He is and abides forever God, Creator, Infinite, Eternal, Lord of all, the Immortal!

And again, this Son of God, even Jesus, is said to have been raised from the dead by God! But what else does this imply than that He first died and descended into the nethermost parts of the earth? Yes, indeed, the Son of God died! True, He died in human nature, for how could the eternal and immortal God die except in mortal nature? But, nevertheless, it was the person of the Son of God that, in human nature, was nailed to the accursed tree, that laid down His life, that tasted death for every man, that voluntarily went down into the depth of hell. And it was our death He tasted. For it was our sin He bore. And, therefore, it was for our justification that He was raised from the dead. For, God raised Him up! And that divine act of God whereby He raised His Son, even Jesus, who had died for our sins, from the dead, is the divine response to Jesus' outcry on the cross: "It is finished!" It is the divine testimony that He, as the Head of His church, had fully satisfied and obtained righteousness and eternal life for all that are in Him!

For Him we wait from heaven!

For, to heaven the Son of God ascended!

He was with us, in our flesh, on our earth, in our life, but a little while. He lived our life. He spoke through our mouth, face to face with us. We saw Him and heard Him and confessed that He is the Son of God, the only Begotten of the Father, and that with Him are the words of eternal life. But He left us. Even His resurrection was no return to us, though occasionally He appeared that we might know that He lives. But finally He definitely left us. For, He was taken up as we saw it, and a cloud of glory took Him out of our sight. On other occasions, after that He had risen from the dead, He also came and was gone; but we expected Him to return. But this time, on Mount Olivet it was different. We know that He has gone into the heavens, and that here we will see Him no more. . . .

To heaven He went!

And heaven is another part of God's wide creation. It differs from our mundane existence not only locally,

but also in its nature. For, while here we have only a reflection of God's face and see in a glass darkly, there is the very face of God. Heaven is as close to God's heart as creature can be! Thither He went, the Son of God, in human nature. From thence He reached down and took hold of our humiliated nature, descended with it into the lowest parts of the earth; and thither He returned talking our human nature with Him into highest glory, close to the heart of God. . . .

And there He was glorified with the glory He had with the Father, before the world was!

He, the Son of God, even Jesus!

Whom God raised from the dead!

He was taken up into the highest heavens!

Leaving us the promise that He will come again, with His reward!

To give unto every man according as his work shall be!

For Him we wait!

We wait!

Assured we are that He will come again!

True, He did not leave us orphans. He did come again. Even as He promised before He ascended up to the Father, so He sent unto us the Comforter, that He may abide with us forever. And in that Spirit, He Himself returned to us!

And, indeed, we know that at the end of our earthly course and battle He will come to us, even through His servant death, and take us to Himself, in the House of many mansions, where He prepared a place for us, that we may also be where He is.

Yet, with all the saints we still wait for another coming.

For, He will come again from heaven! He will appear, not again as the suffering Servant, but in glory, with all the power and might the Father has bestowed on Him, as the Lord of Lords and King of kings, the heir of all things! And we expect that in that day He will subject all things unto Himself and make our humiliated body like unto His most glorious body. He will make all things new, and will give into our possession the incorruptible and undefilable inheritance that never fadeth away. He will appear as the Victor over death and hell, as the One Who stood for the cause of God's covenant in the world, and His cause shall be publicly justified before every creature! And in that day every tongue, in heaven and on earth and in hell, shall forevermore confess that He is Lord, to the glory of God the Father!

For that day we wait!

We wait for Him, for His coming!

No, this waiting attitude does not imply that while we look for Him we neglect our earthly calling. On the contrary, because we wait for Him it is our earnest desire and strife to be found faithful at His coming.

We know that He called us out of darkness into His marvellous light, in order that we might represent the cause of that Son in this world. And we fight the good fight, conscious of the victory in Him. Nor does it imply that we expect Him at any moment. For, we know that all things must be ready. And even though we feel assured that the end of all things is near, and though we see that end drawing nearer every day with astounding rapidity in the events of today, we know that the end is not yet. Yet, we wait for the coming of the Son of God from heaven. We expect nothing of this world apart from His coming. All our expectation is concentrated on His coming. Would you like to make this world better, to see the perfect world? Wait for Him! Would you like to be delivered from the body of this death? Wait for Him! Do you suffer and are you killed all the day long, and do you see the cause of the Son of God suffer defeat? Wait for Him! You are in sin, in death? The enemy persecutes? The mighty men of this world rage and rave and appear to have the victory? Wait for Him! He will set all things straight!

We wait!

And this implies, too, that we long for His coming. To be sure, we wait patiently, fully assured that He will come. But this only means that the hope of His coming makes us strong to endure even unto the end, not that we do not earnestly and fervently long for the day of His coming.

We wait in earnest expectation!

For, in this we groan!

And the Spirit and the Bride say: Come!

Yea, come quickly!

Earnestly we wait!

For, we who have the firstfruits of the Spirit, groan within ourselves waiting for the adoption, to wit, the redemption of our body!

How could it be different?

Already He delivered us from the wrath to come! And this deliverance is the power of our waiting, the impetus of our longing!

More than one reason, indeed, might be given in explanation of that attitude of expectation of the people of God in the world. They wait, because they have His Word, that He will come again, and that Word they believe and is the sure ground of their hope. They long, because, though they see Him not, they love Him and they look forward to the glorious day when they shall see Him, for Whom their soul yearneth, Who loved them even unto death.

But here it is said, that He delivered us from the wrath to come!

And this deliverance is not complete!

He must come again, fully to grant us the joy of that deliverance!

Wrath is coming! Wrath, the terrible wrath of God, is already, is always upon the world outside of Christ. And that wrath is manifest in all the confusion and suffering and death, in all the corruption and shame, in all the blindness and rage and fury, whereby men seek their own destruction and the destruction of the world. But that wrath is still coming! The day of the revelation of the righteous judgment of God is at hand! Fully His wrath, *as His wrath*, will be manifested. It will be poured out! And it will result in the world's destruction and the eternal desolation of all the ungodly. . . .

From that wrath He delivered us!

Legally He delivered us from it, for He bore it to the full in our stead. All the vials of that wrath were poured out over His head! They were emptied! There is no wrath of God left for His Church! We were justified, an eternal righteousness is imputed to us. We are the objects of His eternal favor! We are heirs of eternal life! But we are delivered from that wrath also in spiritual reality. For He regenerated us and called us out of this present world. We know and taste the love of God poured forth into our hearts by the Spirit He has given us!

Yet, all this is true only in principle!

We are delivered, yet not delivered!

For, we are still in the body of this death! And we are still in this world upon which the wrath of God abideth and shall presently be poured out! We suffer, we groan, we die!

And thus, knowing that we are delivered from the wrath to come, yet in the midst of this world of wrath, having the firstfruits of the Spirit, yet only the firstfruits, we long for the full harvest of glory!

For the final and perfect deliverance!

He must come! For His coming we long!

We wait for the Son of God from heaven!

The Spirit and the Bride say: Come!

Come, Lord Jesus!

We wait. . . .

But are we?

Ah, does it not seem in the Church of today, as if the Bride had abandoned her waiting attitude?

Let us recall the relation and mutual influence of hope and a sanctified walk! The more our life in general is of this world, even as it is in the world, the less we will assume the attitude of waiting for the Son of God. Is this not the reason why so little of true waiting and hoping is witnessed in what is known as the Church of today?

Let us watch and be sober!

And, girding up the loins of our mind, let us hope perfectly, for the salvation that is to be revealed!

Waiting for the Son of God!

With the Spirit and the Bride!

H. H.

EDITORIALS

Relief For War-torn Holland

What, for a long time we feared, what, according to the reports in the last papers we received from the old country, the Dutch more and more feared, especially since the "protective" possession by the Germans of Denmark and Norway, has now become history: old Holland was invaded and overcome by the German war-machine!

And we, no doubt, were all shocked and filled with indignation because of this brutal and wholly unjustified attack upon the lowlands.

Without provocation on the part of the Dutch, though the German government concocted several reasons and excuses for this wanton disregard of international relations and Holland's neutrality, the Germans drove their smashing hordes into the Netherlands.

Without warning, without an ultimatum, without a declaration of war, they attacked the old country.

And although the Dutch made an heroic attempt to defend themselves and to throw back the invaders, the outcome, considered from a human viewpoint, could not very long be doubtful, was, in fact, inevitable. The royal family was threatened and sought refuge in England. And only a few days after the invasion was started, general Winkelman announced to the world that he had no alternative but destruction or surrender, and that he had chosen the latter. As usual the British failed to stand by. And alone the Dutch could not hope to stand against the mechanized forces of the German army.

In the meantime, there was fierce fighting. Holland was the scene of a terrible combat, so that according to official estimates one out of every four of Dutch soldiers was killed in action. One hundred thousand young men were slaughtered in a conflict that lasted no longer than five days. And who can say how many are the wounded, and those that are maimed for the rest of their life?

And now the Germans have occupied Holland.

I shall not attempt to draw a picture of the suffering and agony, the sorrow and grief, that is endured at present by the Dutch as a result of this brief and impossible conflict.

We can all readily understand that there is dire need. The hospitals must be more than crowded. Many are homeless. Immediately after the war in Holland it was reported that Rotterdam was already in want of meat and milk. Everything is in confusion. Dutch industry must be practically at a standstill. What becomes of schools and churches we know not.

But it requires no strong imagination to realize that the need is great.

And we feel for Holland.

Many of our people of Dutch descent still have close relatives in the old country. Not a few of them had dear ones in the Dutch army. We ask ourselves: are they killed, wounded, in need and want, homeless? And especially as a Reformed people we are thinking of God's people over there, of the future of the Reformed Churches. And our hearts are bleeding for them.

No doubt, we also have asked ourselves, whether we can do anything at all to alleviate their suffering and to help them in their need. Individual help is impossible. Who can be sure that what we would send to them will ever reach them.

There must be concerted and centralized action. Relief must be brought to war-torn Holland through some agency that knows through what channels our gifts can be sent to the Dutch, so that we may be reasonably sure it will not fall into wrong hands.

For this purpose a relief committee was organized in Grand Rapids under the leadership of Mr. J. Steketee, consul for the Netherlands, to collect funds for the destitute and needy over there. And they will put forth every effort in their power to see to it, that the relief-money or materials will reach the Dutch people.

The Standard Bearer appeals to all our people to help in this cause!

Not only on our people in Michigan, but everywhere.

It is the least we can do.

Perhaps, also in other states similar committees have been organized and are now functioning. If so, you will most likely send your aid through those committees.

But if this is not the case, we may all help through the committee here in Grand Rapids.

You may send your contributions to Mr. S. G. Schaafsma, 933 Watkins St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

He has been appointed member of the above named committee, is well known in our churches, and has the confidence of all our people.

Send your gifts early!

H. H.

NOTICE

Please look at your subscription date. If you are in arrears send your money to R. Schaafsma, Treas. If we do not hear from you shortly we will be forced to drop your name from the mailing list.

THE BOARD.

Hatred And More Hatred

It is difficult to obtain a proper conception of the war that is now raging in Europe.

Certain it appears, that in the two decades since the last "world war" modern culture has made tremendous strides in the progress of the "art" to destroy one-another!

How the "common grace" theorists would explain the present conflagration of hatred and destruction one could be curious to know.

Difficult it is, too, at the present time to discover and pass a correct judgment on what may be the immediate historic cause of the present war, and to which of the two conflicting parties the blame belongs. Public opinion as moulded by newspaper and radio comments, is motivated largely by sentiment. Some there are whose sentiment is pro-German, others are motivated in their judgment by an old anti-British sentiment, strengthened no doubt, in recent days by the glaring fact, that Great Britain left all her little friends in the lurch. There are the different sentiments of the various nationalities represented in our country. In the bosom of the American nation there is ample occasion for sentiment. There is, besides, the rather general sentiment of feeling for the "under-dog". There is the Jewish sentiment, the Finnish sentiment, the Norwegian sentiment, the Czechoslovakian sentiment, the Polish sentiment, and the recently aroused Holland sentiment. Who did not pity the Jews, when they were cruelly oppressed by the power of Naziism? Whose indignation was not aroused when the clumsy Russian Bear struck out its brutal claws to destroy little Finland? And whose blood did not boil when the overwhelming German forces attacked neutral Holland?

Yet, by sentiment we can never determine the historic causes of conflicts like the one now raging in the old world.

And sentiment usually does not lay the blame where it belongs.

Many causes could, perhaps, be mentioned as concurring in the bringing about of this war.

But to me one thing seems certain: the present war is a direct continuation of the "World-war". You may trace the cause of it to the Treaty of Versailles. By that treaty the seeds of hatred were sown that are now bearing such terrible fruit. That treaty was inspired by hatred and greed on the part of the victorious allies, who after all were not so victorious as they seemed; and their evident purpose was to strip the vanquished Germans, who were not as vanquished as they appeared, as naked as they could possibly strip them. The German army was disbanded; the German navy was scuttled; her colonies were taken from Germany; the German homeland was cut into by other

nations; and an impossible war-debt was imposed upon her.

It was "vae victis", indeed!

The allies forgot in their hatred and greed, that a nation like Germany may for a time submit to the inevitable, but while she submits will at the same time make up her mind to take vengeance as soon as possible.

This is just what happened.

The Germans recuperated. They grew strong again. And the hatred of the allies and the determination to avenge themselves was a strong incentive to them to realize the will to become strong again to the highest possible degree.

They began to shake off their chains.

And when they met with opposition on the part of France and Great Britain they let the world know that they would stop for nothing. Rallied around that man of the hour, strange, ungodly, fanatic, who seems to be a genius just the same, Adolph Hitler, they are determined to wreak terrible vengeance upon their enemies, especially Great Britain.

This is one factor that must enter into every historic explanation of the present conflict.

The Treaty of Versailles was no peace, but war!

And now the Germans are sowing the seeds of new hatred and more war.

Their desire for vengeance and lust for power is blinding their vision.

Ruthlessly they trampled under foot the right of small nations: Poland, Finland, Denmark, Norway, Holland, Belgium.

Everywhere the German armies are victorious.

But do they not realize that more and more they make themselves the object of a fierce hatred everywhere?

It is impossible at the time of this writing to predict the possible outcome of this war. Will Hitler's Blitzkrieg succeed? To many it seems that it must succeed, if the Germans are to win the war at all. But the armies in northern France and southern Belgium are offering a fierce resistance. The British Isles are still intact, and as long as Great Britain is not subdued, Hitler has not won the war. The British navy is surely still a power to be reckoned with. The small nations that have been overrun are submitting to the inevitable, but are by no means conquered in spirit.

But, surely, seeds of hatred are abundantly sown by the Germans everywhere.

Behind the German victorious forces there are already sprouting the seeds of new war.

Hatred and more hatred.

War and more war.

And in it all God is ruling sovereignly.

And also Hitler is His servant.

About this we will write more in our next issue,
D. V. H. H.

Zelfs In Dien Lompen Vorm

Eén der door Ds. Zwier gewraakte uitdrukkingen, die volgens zijn zegsmannen over de lippen van een onzer leeraren kwamen, luidt als volgt: "De Heere geeft den goddelooze genoeg touw, zoodat hij zichzelf zal kunnen ophangen".

Het valt licht te verstaan, dat Maple Ave.'s leeraar, die altijd den goddeloozen sympathiek is, en die lange artikelen schrijft, om duidelijk te maken, dat God het ook is, over zulk een "lompe" uitdrukking valt. En het mag worden toegestemd, dat dezelfde waarheid, die op figuurlijke wijze in bovenstaande uitdrukking vervat is, wel op een meer "beschaafde" wijze had kunnen worden uitgedrukt. Als het dan ook over de "lompheid" van het gezegde was, dat de Wachterschrijver was gestrompeld, dan zou ik hem misschien een beetje toegeven. Het zou b.v. ook zóó uitgedrukt kunnen worden: "De Heere geeft den goddelooze alle middelen, waardoor ze zichzelf tot verwoesting brengen". Of ook hadden de woorden der Schrift letterlijk kunnen worden gebruikt, zooals we ze vinden in Ps. 73: "Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen"; of in Ps. 92:6, 8: "O Heere! hoe groot zijn Uwe werken! zeer diep zijn Uwe gedachten. . . . Dat de goddeloozen groeien als het kruid, en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden". Een kind kan wel zien, dat dit hetzelfde is als hetgeen in de gewraakte uitdrukking werd uitgesproken. Maar over dien vorm viel Ds. Zwier niet. Neen, hij heeft het op den inhoud tegen. En omdat dit het geval is, wil ik ook deze uitdrukking, *zelfs in dien lompen vorm*, woord voor woord voor mijne rekening nemen, en maak ik mij sterk, dat geen gereformeerd mensch zelfs over dien vorm zal vallen, mits de uitdrukking maar gezet wordt in het verband, waar ze hoort.

En nu het toch over "touw" en "ophangen" zal gaan, ga ik maar preeken over Esther 7:10: "Alzoo hingen zij Haman aan de galg, die hij voor Mordechai had doen bereiden". En ik zou kunnen spreken als volgt:

"Mijne hoorders!

"In welk een vreeselijk licht komt tegenwoordig de leer der Christelijke Gereformeerde Kerken te staan, onlangs nog met geestdrift door den leeraar van Maple Ave. verdedigd in *De Wachter*, dat God allen goddeloozen goedgunstig is, en dat Hij ze alle krachten en middelen dezes tegenwoordigen levens doet toekomen in Zijne genade over hen. Ik denk hierbij aan hetgeen in Europa plaats heeft in deze dagen. Allereerst denk ik ook thans aan het goddelooze vredesverdrag van Versailles, waardoor men het toenmaals overwonnen Duitsche Rijk voor goed bedoelde af te maken. En ik denk daarbij natuurlijk ook aan den goddeloozen Hitler, die eerst in eigen land een goddelooze filosofie

heeft ingevoerd, waardoor het Duitsche bloed de plaats zal moeten innemen van het kruis van Christus, en de Führer schier als een god wordt vereerd, en die thans niets ontziet, maar alles onder zijn sterke pooten vertrappt, om zijn doel te bereiken. Wiens bloed kookte niet van verontwaardiging, toen hij hoorde, dat ook het kleine Nederland, dat zeker altijd zich inspande om een houding van neutraliteit in deze nieuwe wereldoorlog te bewaren, het moest ontgelden, en dat het bloed van een honderd duizend soldaten moest worden vergoten voor dezen Duitschen afgod, die als een waanzinnige huishoudt in de oude wereld? En thans zijn de natiën van Europa bezig elkander te verwoesten in een bloedigen veldslag in België en Frankrijk.

"Wat een gaven en krachten en middelen worden in dezen bloedigen en verwoestenden oorlog gebruikt! Wat een machtige kultuur-ontwikkeling komt hier tot openbaring! Denk aan gemechaniseerde legermachten, die met haar vuurspuwende tanks in het gevecht worden gedreven, aan de motoren, de luchtschepen, de bommen, de parachutes, de kanonnen en geweren, de moderne forten; de zeemonsters, de onderzeesche booten, de mijnen! Denk aan het militair genie, dat de plannen van aanval of verdediging vormt! Denk aan de machtige wetenschap, uitvinding, industrie, waardoor al deze instrumenten en middelen van verwoesting en moord mogelijk gemaakt werden! Wat een wereld van kultuurgaven en kultuurontwikkeling!

"En ziet, nu leert de gemeene gratie theorie, door Ds. Zwier als de leer zijner kerk zoo met vuur verdedigd, dat God op al die goddeloozen, die van dezen oorlog de oorzaak zijn, en die de kleinere natiën zonder schroom vertrappen en uitmoorden, in gunst terneder ziet. Hij geeft hun al die gaven en krachten en middelen in Zijne goedgunstigheid, en doet hen nog altijd deze gaven der cultuur in Zijne genade en liefde toekomen! Wat een vreeselijke voorstelling van God! Misschien, dat de Heere door hetgeen thans in de oude wereld plaats heeft hun de oogen nog eens opent, zoodat ze de dwaasheid der gemeene gratie theorie zelf gaan inzien.

"Doch Gods volk vraagt in deze dagen dikwijls: hoe kan God het gedoogen? Zullen de geweldhebbers dezer wereld dan de overwinning hebben? Wat moet er worden van Gods kerk en koninkrijk in de wereld? Hoe moet reeds thans de kerk in een land als het oude vaderland lijden! En wat moet er nog van worden? Wat zal het zijn als het goddelooze Naziïsme de overhand mocht krijgen in de oude wereld? Zullen kerken, zooals de gereformeerde, die de waarheid willen handhaven en verkondigen, nog een plaats hebben in de wereld? Hoe kan de Allerhoogste het gedoogen?

"En toch, mijne hoorders, God "gedoogt" niet slechts dezen oorlog, maar in den uiteinde!ijken zin des woords is ook deze oorlog van God. En ons hart vindt ook in deze dagen en met dezen oorlog geen rust, tot het rust vindt in God, en we van harte belijden, dat

Hij door onzen Heere Jezus Christus, Die aan Zijn rechterhand verhoogd is, volstrekt regeert over al deze dingen, en het woeden der volkeren en der geweldhebbers dezer wereld tot Zijn eigen doel gebruikt. En dat doel kan nooit anders zijn dan de overwinning van de zake Zijns Zoons, de komst van den dag van Christus en van Zijn eeuwig Koninkrijk, de veroordeeling en beschaming aller goddeloozen, en aldus de bekendmaking van Zijne groote macht en de glorie Zijns naams. Wat er ook geschiede, en hoe weinig we ook van de wegen des Heeren mogen verstaan, en hoeveel lijden die wegen ook Zijn volk mogen veroorzaken, dit weten we, dat God het doet, en dat alle volken der wereld als niets bij Hem geacht zijn, minder dan een druppel aan den emmer en een stofje aan de weegschaal. God doet de dingen. En daarom weten we, dat alles wel is.

“Neen, God geeft al die gaven en krachten en middelen niet aan de goddelooze wereld in Zijne gunst. Integendeel, de toorn Gods wordt aldoor van den hemel geopenbaard over alle ongerechtigheid en goddeloosheid der menschen, ook in dezen oorlog. Door middel van al deze dingen voert God hen tot eeuwige verwoestingen. Hij doet dit echter zoo, dat ze ook hun eigen verwoesting zoeken en bewerkstelligen. En ze maken de mate der ongerechtigheid vol en de zonde komt volkomen tot openbaring zonde, en ook dwaasheid te zijn. De wereld verwoest zichzelf, en ze doet dat met de middelen, die God haar geeft. En dit alles is volkomen naar Gods heilige bedoeling. Gods toorn werkt zóó in op de booze lusten van goddelooze menschen, dat ze hun eigen verwoesting werken. En God geeft hun daartoe een overvloed van krachten en middelen. Die krachten en middelen zijn de “gladde plaatsers”, waarvan Psalm 73 gewaagt. Ze storten er op in verwoestingen. Die krachten en gaven en middelen zijn Gods touw, waaraan de goddeloozen zichzelf ophangen. Waren ze niet goddeloos, dan zouden al die dingen in den dienst Gods gebruikt hun ten goede werken. Maar nu is anders. *God geeft den goddelooze genoeg touw, zoodat hij zich zal kunnen ophangen.* En omdat hij dit doet met Gods gaven en krachten, komt de dwaasheid der zonde volkomen tot openbaring en wordt de mate der ongerechtigheid vol. En tevens blijft aldus de goddelooze verantwoordelijk, en is God gerechtvaardigd, wanneer hij den goddelooze eeuwiglijk in de hel werpt.

“Zoo leert ons de Schrift.

“Zoo is het altijd door Gods volk beleden.

“En hiervan hebben we een treffend voorbeeld in de geschiedenis van Haman, ons in het boek Esther beschreven. Ge kent de geschiedenis. De machten der duisternis spannen zich samen, om Gods volk te vernietigen. Want het gaat om het Heilig Zaad in die geschiedenis. In den diepsten zin des woords gaat het om den Christus. Immers zullen alle Joden worden vermoord. En als dat gelukt, zal ook het einde ge-

komen zijn van de heilige linie, en zal de Christus nimmer worden geboren. Zoo is het des Satans toelag. En de hoogmoedige en waanwijze Haman is zijn instrument. Doch God staat boven dit alles en regeert heel de geschiedenis. En let er nu op, hoe hij van stap tot stap Haman in zijn hoogmoed en goddelooze plannen sterkt. Hij voert hem tot de top van eer, om hem dan in verwoesting neer te storten! De koning Ahasveros maakt hem groot en zet zijn stoel boven al de vorsten, die bij hem waren. De knechten des konings, die in des konings poort waren, buigen zich op des konings bevel voor den trotschen Haman ter aarde. En als Mordechai weigert om hem deze hulde te bieden, wil Haman niet alleen hem, maar ook geheel het Joodsche volk verwoesten. En zijn plan schijnt ook te zullen gelukken. Van de koning krijgt hij toestemming en middelen om het Joodsche volk te verdelgen. Haman wordt steeds machtiger. Zelfs wordt hij met den koning ter maaltijd verzocht bij de koningen! Zijn verwaande hoogmoed kent geen grenzen. Reeds boogt hij bij familie en vrienden op zijn macht en eer! Hij vertelt hun van de heerlijkheid zijns rijkdoms en van alles, waarin de koning hem groot gemaakt had, en waarin hij hem verheven had boven al de vorsten en knechten des konings. Zelfs is hij de eenigste, die met den koning ter maaltijd bij de koningin verzocht werd. En morgen zal hem die eer nogmaals worden aangedaan. Hij heeft de top van eer bereikt!

“Wat een touw geeft God dezen goddelooze!

“En de zaak van Gods volk staat er hachelijk voor! Heel het volk zal worden uitgeroeid! Reeds heeft Haman, dan raad van zijne vrouw en vrienden opvolgende, een galg laten oprichten, vijftig ellen hoog, om morgen aan den dag daaraan Mordechai op te hangen. . . .

“En dan komt de snelle ontknooping! De slapelooze nacht van den koning is van den Heere. Dat den koning uit de archieven wordt voorgelezen, hoe des konings leven door Mordechai was beschermd, is van den Allerhoogste. Dat Haman geroepen wordt, om te bepalen, wat eer men den man zal aandoen, die aldus des konings leven had gered en “tot wiens eer de koning een welbehagen heeft”, is van God. God heeft er behagen in, om dezen goddelooze nog meer touw te geven. En hij hangt zichzelf op! Zich niet kunvende indenken, dat de koning ook maar iemand anders op het oog kan hebben dan hem, antwoordt hij den koning, dat men dien man het koninklijke kleed zal aantrekken, en zal doen rijden op het paard des konings, en dat men dit zal laten doen door een der grootste vorsten van het rijk; om hem dan door de straten der stad te doen rijden en voor hem te doen uitroepen: “Alzoo zal men den man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft”.

“En dan begint de ophanging aan Haman's eigen touw! Haman moet den gehaten Mordechai het ko-

ninklijke kleet aandoen, op het koninklijke paard zetten, door de straten der stad leiden en roepen: "Alzoo zal men den man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heft"!

"Ge weet het einde. De scene in de zaal der koningin, de toorn des konings. En: "alzoo hingen zij Haman aan de galg, die hij voor Mordechai had doen bereiden".

"God gaf dezen goddelooze genoeg touw om zichzelf en te hangen!

"En Gods volk werd verlost van dezen goddelooze en zijn booze plannen.

"En zoo, mijne hoorders, is het altijd. Heb goeden moed. Hij regeert. Hij verdelgt alle goddeloozen in hun eigen wegen en door hun eigen werken. En Hij geeft Zijn volk in Christus de overwinning!"

Zoo zou ik ook deze gewraakte uitdrukking kunnen gebruiken. En wie zou zich hieraan ergeren, behalve hij, die de Schrift niet kent, Gods volk niet liefheeft en de wereld bemint?

H. H.

De Prediking Van Jezus

V.

VOLGENS JOHANNES

Ofschoon we ergens in een ander verband reeds iets zeiden van de prediking van Jezus, zooals we die vinden in het zesde hoofdstuk van het Evangelie naar Johannes, is dit gedeelte van de Schrift toch te belangrijk om het hier stilzwijgend voorbij te gaan.

We zullen daarom ook in dit verband de aandacht onzer lezers voor dit hoofdstuk vragen. We doen dit, zooals we ons herinneren, louter uit het oogpunt van de vraag, of we in de prediking van den Heiland steun vinden voor de voorstelling van een welgemeend, algemeen aanbod van genade en zaligheid. Is er in de prediking van Jezus ook maar een spoor te ontdekken van eene algemeene gunstige gezindheid Gods? Dat is de leer van het eerste punt van Kalamazoo 1924. En die stelling verdedigde Ds. Zwier, zooals we ons herinneren.

In het zesde hoofdstuk van Johannes' Evangelie spreekt de Heiland tot de schare, die hij aan de overzijde van de zee van Galilea den vorigen dag op wonderlijke wijze met enkele brooden en visschen gespijzigd had. We herinneren ons, dat op het zien van dit teeken de schare vol geestdrift Hem met geweld tot Messias wilden uitroepen en koning wilden maken. Het was, als we ons zoo mogen uitdrukken, het top-

punt van des Heilands populariteit in Galilea. Doch Jezus wist wel, dat al deze geestdrift op misverstand berustte, dat ze wel een Messias zochten en wilden naar hun eigen beschouwing en begeerte, maar dat ze in den grond der zaak van *den* Christus, zooals Hij in de werkelijkheid was, niets moesten hebben. Zij toch bedachten aardsche dingen. Voor hen was de Messias een broodkwestie geworden. Zij meenden, dat de Christus hun wereldsche macht en welvaart zou brengen. Het ging hun, zooals zoovelen, om de volle "dinner pail". En in het machtige teeken van de wondervolle spijziging der vijf duizend zagen ze hun kans, de vervulling hunner aardsche en vleeschelijke wenschen. Maar de Heiland was tot een heel ander doel gekomen. Hij verkondigde hemelsche dingen, en zou straks wederkeeren tot den Vader. Het vleesch is niets nut, zoo sprak Hij, de Geest is het, die levend maakt. De geestdrift der schare moest dus wel op teleurstelling en verwijdering van Hem uitloopen. Dit wetende, onttrok de Heiland zich dan ook aan hen, toen ze Hem met geweld wilden nemen en Koning maken. Hij ging terug, alleen op den berg. Zijne discipelen gingen tegen den avond af naar de zee, om terug te keeren naar Kapernaüm. Met opzet liet de Heiland hen ditmaal alleen de zee oversteken. Een storm wachtte hen, niet slechts op de zee in den letterlijken zin, maar ook den volgenden dag te Kapernaüm in den figuurlijken zin des woords. En vele stormen zouden ze in de toekomst nog moeten trotseeren op de groote leenze. En ook dan zou de Heiland naar het vleesch niet meer bij hen zijn. De storm dan stak op, en schipbreuk dreigde. Maar zooals we weten, de Heer kwam tot hen, wandelende op de baren, de storm werd door Hem gestild, en het schip kwam terstond aan land.

Welnu, daags na het wonderteeken der spijziging vond de schare Jezus te Kapernaüm. Ze waren verwonderd over Zijn tegenwoordigheid, en kwamen tot Hem met de vraag: "Rabbi! wanneer zijt Gij hier gekomen?" Doch de Heiland geeft hierop geen antwoord. Integendeel, Hij gaat terstond op het eigenlijke onderwerp in, op de zaak, waarom het ging, waarom het wel moest gaan, die om beslissing riep, en dat zoo spoedig mogelijk. Die zaak was de "broodkwestie". En daarom zegt de Heiland eigenlijk: "Het is nu niet de tijd om te praten over dingen, die misschien uwe nieuwsgierigheid kunnen bevredigen, of die u misschien in verkeerden zin met nog meer geestdrift kunnen vervullen jegens Mij. Laat ons liever maar direkt op de eigenlijke zaak ingaan, en maar precies zeggen, hoe de dingen tusschen U en Mij eigenlijk staan. En kort gezegd is het eigenlijk zoo: Gij zoekt Mij, niet omdat gij teekenen gezien hebt, maar omdat gij van de brooden gegeten hebt, en verzadigd zijt. Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwig leven, welke de Zoon des menschen u geven

zal, want Dezen heeft God de Vader verzegeld". Zoo stond de zaak. Teekenen hadden ze eigenlijk niet gezien. Ze hadden wel Jezus wondermacht aanschouwd, om brood, veel brood te maken, om in aller aardse behoeften te voorzien. Maar dat de spijziging bedoeld was als eene openbaring van Jezus als het Brood des levens, dat hadden ze niet verstaan. Ze zochten brood, aardse brood. Ze werkten om de spijze, die vergaat. En daarom moest hun geestdrift wel als valsch aan de kaak worden gesteld.

En op dit woord van Jezus ontspringt zich een wonderlijk gesprek. Het wonderlijke van het gesprek ligt daarin, dat het gaat over één onderwerp tot het einde toe: het brood des levens. Verder is dit gesprek hierom zoo merkwaardig, dat het eerst schijnt alsof Jezus en de schare het over hetzelfde brood hebben. En eindelijk is het opmerkelijk, dat door de "prediking" van Jezus de oogen der schare langzamerhand voor de werkelijkheid open gaan. En zoodra dit het geval is, komt er verwijdering tusschen hen en den Heiland, die ten slotte hierop uitloopt, dat ze Hem niet meer volgen. Ze verlaten Hem met de woorden: "Deze rede is hard, wie kan dezelve hooren". De ontgoocheling is gekomen, en het vuur van hun geestdrift is volkomen geblusht. En in heel dit gesprek is er geen spoor te ontdekken van een poging van Jezus om te verhinderen, dat de schare Hem verlaat, geen spoor van een algemeen aanbod of algemeene gunstige gezindheid. Het tegendeel is waar, zooals we zullen zien.

In het begin van het gesprek schijnt het, zooals we zeiden, alsof de schare het oog heeft op hetzelfde brood des levens, als waarvan Jezus spreekt. Er is in hunne woorden wel blijk van misverstand en ook van ongeloof, maar toch ze schijnen ernstiglijk naar het brood des levens te verlangen en te zoeken. Ze vragen den Heiland: "Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?" En als Jezus hun antwoordt: "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Gij gezonden heeft", komt wel hun blindheid en ongeloof tot openbaring, wanneer ze, na alles, wat Jezus reeds gedaan had, nog om een teken vragen; maar toch spreken ze nog den wensch uit, dat ze in Hem gelooven mogen. En een soortgelijk teken, als zij thans begeeren, had Mozes hunne vaders immers ook gegeven! Had den ze niet het manna gegeten in de woestijn? En als Jezus daarop antwoordt: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u het ware Brood uit den hemel, want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft", dan vallen ze als het ware voor Hem op de knieën, en smeeken: "Heere! geef ons altijd dit brood!"

Er schijnt dus volkomen overeenstemming te zijn tusschen Jezus en de schare. Hier is de Heiland Zichzelf predikende als het brood des levens, en daar is

de schare, smeevende om altijd dat brood van Hem te mogen ontvangen!

We zouden zoo zeggen: hier is een schare, die gewonnen kan worden voor Jezus en Gods Koninkrijk. Naar menschenlijke berekening zouden we oordeelen, dat, als de Spreker nu een beetje voorzichtig is en wat takt gebruikt, en tot deze menschen komt met een algemeen aanbod van genade en zaligheid en de verkondiging van een algemeene gunstige gezindheid Gods, dan komt het best terecht en kan hier aanstonds een kerk tot stand komen!

En toch is het precies andersom.

Deze schare moet niets van den Christus, niets van het brood des levens hebben.

Ik stel mij voor, dat dit in hun houding openbaar wordt en op hun aangezichten te lezen staat, als Jezus op hun bede om het brood des levens hun nu ronduit zegt: "Ik ben het brood des levens; die tot Mij komt zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft zal nimmermeer dorsten". Let er wel op, dat we hier geen verkondiging hebben van eene algemeene gunstige gezindheid Gods. Wel wordt dit aan heel de schare gezegd. Maar de inhoud van hetgeen hier gepredikt wordt is strikt particulier. Het is voor degenen, die tot Jezus komen. Het is voor hen, die in Hem gelooven. Zelfs komt deze prediking niet tot deze schare in den vorm van een bevel om te gelooven, of een liefelijke uitnoodiging om tot Hem te komen. Jezus verkondigt hier eenvoudig Zichzelf als het Brood des levens, en kondigt het feit aan, dat wie tot Hem komt, nimmermeer hongeren zal, en wie in Hem gelooft, nimmermeer zal dorsten. Voor zeer velen in onze dagen is zulk eene prediking beslist niet genoeg. Vooral, als ze het met menschen te doen hebben als die schare te Kapernaüm, zouden ze van oordeel zijn, dat zulk eene prediking beslist onvoldoende moet worden geacht. Die verkondiging van de objectieve heilsfeiten, en van den weg, waarlangs het heil in Christus ons deel wordt, is koud en dor, en niet genoeg. Er moet altijd een liefelijk aanbod, een vriendelijke uitnoodiging bij. We moeten de menschen immers winnen! Nu heb ik niets tegen op een prediking met bevel van bekeering en geloof, mits het maar in den gezonden zin geschiedt, en niet den indruk laat, dat menschenlijke aandrang en overreding toch maar het eigenlijke in de prediking is, en dat de prediker het toch maar moet doen. Ook op dit laatste heb ik het heel erg tegen. Men kan ook in den vorm, waarin dit bevel van geloof en bekeering en die liefelijke uitnoodiging komt, wel door en door Arminiaansch zijn. Men kan dat zelfs wel zijn in toon en gebaar. En ik ben voor al die dingen vreeselijk bang. De prediker moet *altijd* leven in het heldere bewustzijn, dat alleen de Zoon de kerk vergadert door Zijn Geest en Woord, niet hij; en dat de Zoon dit ook zeker zal doen. Maar, hoe dit ook zij, ik wil er thans slechts op wijzen, dat de Heiland in Zijne prediking te Kapernaüm zelfs den vorm van een bevel van geloof

en bekeering en de liefelijke uitnoodiging geheel weglaat. Hij verkondigt Zichzelf als het Brood des levens, wijst den weg aan, van komen en gelooven, voegt er de zekere belofte van nimmermeer hongeren en dorsten aan toe, en daarmee uit. Deze objectieve prediking is daarom wel degelijk Evangelie-verkondiging.

Maar de Heiland laat het hier niet bij. Hij kondigt hun ook hun ongelooft aan. Hij zegt: "Maar Ik heb u gezegd, dat gij Mij ook gezien hebt, en gij gelooft niet." Ook dit is van beteekenis in het licht van het feit, dat ge hier en in het verdere verband tevergeefs zoekt naar een ernstige vermaning tot bekeering. Ze hebben Hem gezien. Hij heeft Zichzelf aan hen voorgesteld. Ze hebben Hem gezien in Zijn Woord, waarin Hij Zichzelf verkondigde; en ze hebben Hem aan den dag van gisteren gezien in het wonder teken der spijziging. Maar er is verschil tusschen zien en zien. Het ware zien van den Heiland is een geestelijk-ethisch zien, een zien des geloofs. En dit laatste konden ze niet. Ze hadden Hem met hun natuurlijk oog gezien. En dat natuurlijk zien was aardsch, vleeschelijk, duivelsch. Daarom juist hadden ze wel brood gezien, veel brood, aardsch brood; en ze hadden ook Jezus gezien, zooals Hij de macht had om brood te produceeren in groote hoeveelheid en op wonderlijke wijze. En hun begeerte en geestdrift hadden zich gezet op den Messias, Dien ze met hun natuurlijk oog zagen. Maar in geestelijk-ethischen zin hadden ze Hem niet aanschouwd. Ze hadden gezien zonder geloof. En daarom hadden ze den eigenlijken Christus toch niet gezien. Ze hadden het teken met hun natuurlijk oog gezien, maar de beteekende zaak hadden ze gemist. En die zaak begeerden ze ook niet. Daarom moest hun geestdrift wel bekoelen, en moest het moment spoedig komen, dat is, zoodra als ze hun fout bemerkten, dat ze den Heiland gingen verlaten.

Daar is nu eenmaal geen helpen aan.

Waar Jezus als het Brood des levens wordt verkondigd, en bij de hoorders geen geloof gevonden wordt, daar komt verwijdering en verharding onder en door waarachtige prediking des Evangelies. En ook baat geen menschelijke overreding, geen liefelijke uitnoodiging, geen verkrachting van het Evangelie, alsof het ooit zou kunnen verkondigen, dat God in gunst op alle hoorders nederziet, en dat de verkondiging aan allen van gunst Gods over allen blijk is. Het geloof toch is nooit vrucht van menschelijke overreding. Geen prediker, met hoeveel aandrang hij de menschen ook smeekt om toch in Jezus te gelooven, zooals men dat veel ten onzent aantreft, kan dat geloof werken, waar ongelooft in het hart is. Dat kan alleen God. En als ge mij tegenwerpt, dat, waar het geloof als *potentia* wel aanwezig is, het menschelijke woord van aanbod en liefelijke uitnoodiging, dat geloof toch wel kan opwekken, dan antwoord ik in de eerste plaats, dat ook dit zelfs niet juist gezegd is, want God moet door Zijn

Geest dat sluimerende geloof ook opwekken en in werking zetten; en in de tweede plaats, dat Hij hiertoe metterdaad de prediking des Evangelies wil gebruiken, maar dat de eenvoudige verkondiging van den Heiland als het Brood des levens, zonder dat de prediker zich in alle Arminiaansche bochten wringt, hiertoe volmaakt voldoende is.

Doch let er nu op, dat de Heiland dit ook alzoo verklaart en dat wel voor de oogen dier ongeloofige schare! Ds. Zwier schrijft ergens, dat hij in de prediking niet altijd aankomt met de leer der verkiezing, dat hij er ook niet mee begint. Als ge het te doen hebt met menschen, die nog niet bekeerd zijn, die "nog" ongeloofig zijn, dan predikt ge hun de verkiezing niet. Deze waarheid houdt ge eerst achterbaksch. Daar hebben die menschen immers niets aan! Daar brengt ge hen maar mee in de war! Ge maakt er maar zorgeloze menschen door, die zeggen: "als ik dan uitverkoren ben, dan kom ik er wel; en als ik het niet ben, dan kan ik er toch niets aan doen". En om zulke menschen tegemoet te komen, moet de waarheid der verkiezing eerst worden verzwegen. Die komt later wel. Als de menschen maar eerst door een liefelijke verkondiging van een algemeene gunstige gezindheid bekeerd zijn, dan kunt ge hun dan wel duidelijk maken, dat ge eigenlijk iets achter gehouden hebt, en spreken hun van de verkiezing. Dan wordt die leer hun immers tot vertroosting! Een menschelijke redeneering, die men vaak aantreft. Wat zoudt ge toch met uw leer der verkiezing uitvoeren op het zendingsveld b.v.? Maar ik moet van heel deze redeneering, die uit menschelijke overwegingen het krachtige Evangelie krachteloos maakt, niets hebben. Een Evangelie zonder verkiezing is er niet, is geen Evangelie, mag nimmer worden verkondigd! En let er nu op, dat de Heiland heel die houding veroordeelt, door hetgeen Hij Zelf doet.

Hij zegt immers tot die ongeloofige schare, die op het punt staat aan Hem geërgerd te worden: "Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen". Laten Zwier en anderen, die het er zoo op tegen hebben, om altijd maar de verkiezing te prediken, als het eigenlijke hart van het Evangelie, die zoo vuurbang zijn, dat er door zulk eene prediking menschen verloren gaan, die eigenlijk behouden hadden kunnen worden (want dat zit achter al zulk gebazel), eens over dezen tekst prediken, zooals hij hier in het verband voorkomt, zonder de waarheid er van op het minst te verkrachten! Ik aarzel niet om te zeggen, dat ze het niet kunnen, niet durven, zoolang ze op hun standpunt van eene "algemeene gunstige gezindheid Gods" blijven staan! Eer ze het amen op de preek zouden zeggen, zouden ze zeker dit woord verkrachten, in zijn tegendeel omzetten. Let er toch op, dat dit woord, waarin alles de zaligheid betreffende absoluut vast wordt gelegd, als een woord van overwinning is bedoeld. De Heiland

spreekt dit woord tot degenen, die in Hem niet gelooven, die aanstonds aan Hem zullen worden geërgerd, die Hem zullen verlaten. Neen, er komt hier geen kerk in Kapernaüm. Het werk des Heilands schijnt eene mislukking! Het leek eerst wel rooskleurig en hoopvol, maar er komt niets van terecht. Maar is er nu aan de zaak van Christus schade berokkend? Heeft de Heiland ook maar één dergenen, die gered en zalig moeten worden, verloren? Gaat de hemel straks minder vol worden, omdat deze menschen van Kapernaüm niet in Hem willen gelooven en Hem allen gaan verlaten? Is de Kerk nu beschadigd voor goed? Immers neen! Er is niets verloren. En die ongeloovige menschen te Kapernaüm mogen dat ook niet meenen! En zijne discipelen moeten ook niet teleurgesteld zijn, als de geestdrift straks gebluscht is, en Jezus alleen met hen overblijft! En de Kerk aller eeuwen in de wereld mag ook niet teleurgesteld zijn, als zij, die *wij* zouden willen redden, niet komen willen. Want, immers het staat alles vast! *Al* wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik *geenszins uitwerpen*.

Beroem u dus maar niet, ongeloovige Kapernaümieten! Gij gelooft niet, maar daarmee is niets, volstrekt niets verloren van Mijn volk. Dat gij niet gelooft is Mij eenvoudig een bewijs, dat de Vader u Mij niet geeft, want dit is zeker: al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen! Het staat dus volkomen vast. De Vader heeft Mij de Mijnen van eeuwigheid gegeven in Zijn eeuwig bestek. En Hij geeft Mij ze ook in den tijd! Want de Mijnen zijn niet maar een *wie*, maar een *wat*. Ze vormen één geheel, één schoone Kerk tot heerlijkheid Gods des Vaders. Daarom mag er niet één aan ontbreken. Gij kunt dus allen aan Mij geërgerd worden, en dan is er nog niets verloren! Het is alleen maar een bewijs, dat de Vader u niet aan Mij gegeven heeft van eeuwigheid, en dat Hij u ook thans niet door Zijn almachtige genade aan Mij geeft!

En weest maar niet ontroerd, Mijne discipelen, Mijne Kerk! Ook niet als alles zich tegen u keert. Ook niet in tijden van grooten afval, wanneer het u toeschijnt, alsof er geen geloof meer op aarde is, alsof Gods zaak het onderspit moet delven. Zit maar niet in zak en asch. Hang de harp maar niet aan de wilgen. Want, wat er ook geschiede, Mijne zaak zal bestaan en heeft altijd de overwinning. Want, al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen. Het staat volkomen vast, juist omdat het des Vaders zaak is!

En gij, die tot Mij komt, weest niet twijfelmoedig, alsof het ooit zou kunnen gebeuren, dat iemand tot Mij kwam, dien Ik niet zou aannemen, en wien Ik niet zou voeden met het brood des levens. Dat kan niet, juist omdat dit komen tot Mij de vrucht is van het geven des Vaders van u aan Mij. Die tot Mij komt zal Ik daarom geenszins uitwerpen!

Dat is Evangelie-prediking!

Maar het is heel iets anders dan de prediking van

een kleurlooze, algemeene gunstige gezindheid Gods, waardoor de goddelooze niet geërgerd wordt en Gods volk niet wordt gesterkt en getroost.

Zoo is het naar de Schrift.

Zoo predikte onze Heiland Zelf.

We kunnen dus gerust zijn, dat we ons op het rechte pad bewegen, en dat Ds. Zwier het zeker mis heeft.

Een volgende keer meer hierover.

H. H.

Boter Aan De Galg

Wie met Ds. Zwier een debat houdt, doet de ervaring op, dat hij in vele opzichten zijn kracht zoekt in dezelfde methode, die ook door Dr. Hepp steeds gevolgd werd in zijne critiek op en discussie met andersdenkenden dan hij.

Ik bedoel dit.

Dr. Hepp beschuldigt sommige van zijn collega's van allerlei ketterijen. Hij haalt ze nooit breedvoerig aan. Hij geeft zelfs niet het verband aan van de aanhalingen, die hij uit de geschriften van de aangevallenen maakt. Hij duidt de plaats niet aan, waar die aanhalingen te vinden zijn, zoodat men ze zou kunnen controleeren. En als dan zij, die aldus door Dr. Hepp werden aangevallen, hem er op wijzen, dat hij mis zag, dat hij hen verkeerd voorstelde, dan doet Dr. Hepp gewoonlijk alsof er niets gebeurd is, en schrijft hetzelfde, dat hij eerst schreef maar aldoor weer over, zonder zich aan de tegenargumenten en be-toogen van de tegenstanders te storen.

Het is boter aan de galg gesmeerd, om met Dr. Hepp te redeneeren.

Hij redeneert eigenlijk maar aldoor met zichzelf.

Welnu, zoo doet Ds. Zwier met ons.

Met Dr. Schilder doet hij het een beetje anders. Ds. Zwier ziet den persoon aan. En bovendien, hij beweerde immers, toen hij nog niet wist, dat de professor het ook niet eens was met de "Drie Punten", dat hij van hem wel gaarne wilde leeren. Daarin is hij nu wel teleurgesteld. Als eerlijk man, zou hij dat nu ook eigenlijk moeten bekennen, en vele van zijne woorden, die hij vroeger schreef, moeten opeten. Maar hij blijft tegenover Dr. Schilder liever beleefd. Hij haalt hem breed aan, niet natuurlijk om van hem te leeren, maar om al de argumenten van den professor te ontzenuwen. Want dit stond wel van tevoren vast bij Ds. Zwier (bij eerlijk zelfonderzoek zal hij dit ook moeten erkennen), dat indien Dr. Schilder de "Drie Punten" zou aantasten, hij, Zwier, al zijne krachten zou inspannen, om aan te toonen, dat ook de Kamper professor het bij het verkeerde eind heeft.

Hij beweert van ons, dat wij de dogmatiek over de exegese laten heerschen.

Maar bij hem is het nog veel erger. Hij laat de "Drie Punten" heerschen over al zijn denken, argumenteering en Schriftuitlegging, en ook over zijn dogmatiek!

Maar tegenover ons handelt Ds. Zwier niet zoo.

Dan volgt hij de methode van Dr. Hepp. Hij haalt ons nooit aan. Dat vindt hij te gevaarlijk. Zijn lezers mochten de waarheid eens onder de oogen krijgen. Dat geeft hem allerlei gelegenheid om ons maar aldoor verkeerd voor te stellen. En dat doet hij ook doorlopend. En als wij hem dit onder de oogen brengen, neemt hij daar blijkbaar nauwkeurig kennis van, dch hij stoort zich er in zijn artikelen in *De Wachter* nooit aan. Hij herhaalt eenvoudig, wat hij reeds eerder schreef. En dan debatteert hij er maar op los,—met zijn eigen strooppoppen.

Dat kan natuurlijk alleen maar in *De Wachter*.

Want in dat blad kan Zwier zijn lezers wat voorpraten in onze afwezigheid.

Op eene conferentie, waar wij ook tegenwoordig zijn, gaat dat zoo niet. Dan houdt Ds. Zwier zich dan ook maar liever stil, zooals gebleken is. Dr. Schilder is mijn getuige.

Maar in *De Wachter* kan dat wel. En hij rekent er op, dat het meerendeel van zijne lezers voor zoete koek opeten, wat hij bakt.

Een staaltje hiervan vindt ge in het volgende uitsnipsel. Ter verklaring moet ik even zeggen, dat het voorkwam in een der antwoorden van Ds. Zwier aan Dr. Schilder, waarin hij tracht aan te toonen, dat de professor het mis had, toen hij opmerkte, dat de Synode van Kalamazoo zich mogelijk had laten verleiden, om een verkeerde uitleggingsmethode te volgen. Als hij Dr. Schilder antwoordt, kan hij mij niet van 't lijf blijven. Vandaar, dat ook het volgende in één der antwoorden voorkomt:

De professor stelt slechts de mogelijkheid, dat zoo iets gebeurd zou kunnen zijn, en die mogelijkheid moeten we hem natuurlijk toeven. Aan zulk misbruik van de Schrift tot verdediging van eigen beschouwingen maken de secten (en die zijn er in ons land legio!) zich ieder oogenblik schuldig. Zij hebben hun geliefkoosde ideeën, en dan moet een reeks Bijbelplaatsen dienst doen, om hun eigen beschouwingen te verdedigen, zonder dat ze met het geheel der Schrift rekening houden. Met dat soort van bevooroordeeld Schriftonderzoek komen we dagelijks in aanraking. Een waarschuwing daartegen is geenszins overbodig.

Verder, het is natuurlijk ook mogelijk, dat iemand zich te goeder trouw aan zulk misbruik van de Schrift bezondigt. Hij is zoo ingenomen met zijn eigen logica, die hem tot

zekere conclusies geleid heeft, dat hij er blijkbaar niets van merkt (want ach, ons aller logica is door de zonde, die ook ons verstand heeft aangetast, zoo gebrekkig geworden!), dat deze hem leelijke parten speelt bij zijn "onderzoek" van de Schrift. Hij beziet nu eenmaal alle Schriftuurplaatsen, zonder dat hij het zelf erkent, in het licht van zijn vooropgezet dogmatisch systeem, dat hij van plan is te verdedigen.

Dat is, zooals Dr. Schilder trouwens ook wel weet, ons groot bezwaar tegen Ds. H. Hoeksema. De dogmatiek, we nemen aan te goeder trouw, heerscht bij hem over de exegese.

Hij heeft nu eenmaal logisch vastgesteld, dat er in God slechts één soort genade, één soort gunstige gezindheid kan zijn, namelijk jegens Zijn uitverkoren volk, en dat er daarnaast in God geen sprake kan zijn van een zekere "genade", een zekere "gunstige gezindheid" jegens de menschheid in het algemeen. Vandaar zijn loochening der gemeene gratie. En als hij nu teksten tegenkomt in de Schrift, die duidelijk spreken van een zekere genade of gunstige gezindheid, die God bewijst aan een kring, die breeder is dan die der uitverkorenen, dan beziet hij deze (nogmaals, we nemen aan volkomen te goeder trouw!) in het licht van zijn eigen dogmatische beschouwingen, en hij zoekt naar een verklaring, die met zijn eigen systeem in overeenstemming is.

Zijn Schriftonderzoek, we kunnen het niet anders zien, is ver, zeer ver van onbevooroordeeld. Hij is een logisch denker, dat geven we gaarne toe. Maar bij het onderzoek der Schrift speelt zijn logica hem leelijke parten. Ze heeft hem op een dwaalweg gebracht.

Bevooroordeeld Schriftonderzoek—dat is, zooa's Dr. Schilder ook wel zal willen erkennen, één van de kenmerken van een secte, waarover ik laatst iets geschreven heb. In de "groep-Hoeksema" vinden we dat kenmerk, heel duidelijk, zelfs in het oog loopend.

Nu kan ieder, die lezen wil, zich vergewissen, dat we deze oude aantijging van Ds. Zwier duidelijk en grondig hebben weerlegd. Hij kan ons antwoord op deze beschuldiging vinden in de artikelenreeks, in brochure-vorm uitgegeven: "Dat Gods Goedheid Particulier Is".

We hebben daarin duidelijk aangetoond, dat wij niet uitgaan van enkele voorop gezette ideeën, noch van de dogmatiek, noch van enkele teksten, maar van *de doorlopende leer der Heilige Schrift*.

We hebben ook getoond, dat dit altijd de juiste, door Gereformeerde theologen gevolgde methode is ge-

weest.

We hebben voorts betoogd, dat de Schrift geen "ja en neen", maar "ja en amen" is.

En we hebben verdedigd, dat naar juiste exegetische methode de Schrift *in haar eigen licht moet worden verklaard*.

Nu heeft Ds. Zwier dit alles ook gelezen. Dat blijkt wel uit hetgeen hij hierboven schreef.

En ik geloof, dat hij ook wel ziet, dat wij gelijk hebben, en dat hij onze argumenten nimmer kan ontzenuwen. Dit laatste heeft hij nog nooit geprobeerd, en hij zal het ook nooit doen.

Laat hem maar eens verklaren de vele teksten, waarop wij ons beriepen, om aan te toonen, dat het de doorlopende leer der Schrift is, dat Gods goedheid en goedertierenheid niet over de goddeloozen is, maar particulier is!

Hij roert ze met geen vinger aan.

En de reden is duidelijk genoeg. Hij ziet heel duidelijk, dat indien hij zich zou wagen aan eene exegetische van die Schriftuurplaatsen, hij voor zijne lezers zou duidelijk maken, dat Gods gunstige gezindheid *niet* algemeen is. En zelfs aan zijne lezers kan hij niet wijs maken, dat Gods goedheid den goddeloozen *niet* geldt, en toch *ook wel* geldt. Hij mag zich dan nog zoo dikwijls beroepen op zijn eenvoudig geloof, dat alles aanvaardt, het geloof aanvaardt ten slotte geen onzin. Althans niet bij normale Christenen.

Maar in weerwil van dit alles, schrijft Ds. Zwier er toch maar op door.

Dezelfde verouderde aantijging komt nog eens weer uit zijn pen.

Het is boter aan de galg gesmeerd bij hem.

Als het dan ook om hem ging, zouden we het zwijgen er maar toedoen. We gaven hem gaarne het laatste woord.

Doch nu zullen we dat nooit doen.

Want het gaat om de waarheid. En we willen gaarne zooveel mogelijk ook van Ds. Zwier's lezers bereiken, om hen voor zijne dwalingen te waarschuwen.

Hij voert zijne lezers op een gevaarlijk pad.

H. H.

IN MEMORIAM

On May 7 1940, our heavenly Father called to His Home above, our beloved father and grandfather

Mr. FRANK TOP

at the age of 90 years. He was a charter member of the First Protestant Reformed Church.

For many years he was able to testify for his Lord and Saviour, Jesus Christ. It is a comfort to know of his convictions so beautifully decreed by his Lord and Master.

Etha Top, and members of family.

Grand Rapids, Mich.

Snoeren In Liefelijke Plaatsen

In het algemeen zou men mogen zeggen, dat Gods Woord zichzelf verklaart. Dat zit vast aan wat wij noemen de eenheid der Schrift. Zij is een organisme. Het geheel der Schrift geeft ons een beeld van den Zone Gods, de Glorie des Vaders, het Hart van God.

Zet men zich daarom om de Schrift te verklaren, zal men doen door te zoeken naar dat hart. In elk geval moet de uitkomst van ons onderzoek altijd overeen komen met het groote geheel der Schrift.

Evenwel zijn er gedeelten van Gods Woord, die elders in den Bijbel letterlijk aangehaald worden. Daardoor wordt er somtijds verassend licht geworpen op teksten die anders maar moeilijk te verklaren zouden zijn.

Een voorbeeld daarvan vinden we in den zestienden Psalm, dien we heden tot het onderwerp hebben van een beetje studie.

Op twee plaatsen in het Nieuwe Testament worden er gedeelten van den zestienden Psalm aangehaald: Hand. 2:25-28; en 13:35. In het eerste geval is het de Apostel Petrus die, vol met den Heiligen Geest, op den Pinksterdag, zich tot de verslagen Joden en Joden-genooten wendt om uit de Schriften te bewijzen, dat Jezus Christus uit de dooden opgestaan is; en in het tweede geval is het Paulus die te Antiochië in de synagoge de Joden toespreekt en hetzelfde thema behandelt. Ook hij bewijst met de Schriften, dat Jezus opgestaan is uit de dooden. Hunne redeneering is in beide gevallen dezelfde. David zegt in den zestienden Psalm, dat de Heere er voor zorgen zal, dat Zijn heilige geen verderving zal zien. "En ge weet allen", zoo zeggen beiden, Petrus en Paulus, "Ge weet allen, dat de patriarch David gestorven en begraven is; en dat zijn vleesch wel verderving heeft gezien. Zijn graf is immers bij ons tot op dezen dag."

Zonder de verklarende plaatsen van Handelingen der Apostelen zou het niet zoo gemakkelijk zijn om in den zestienden Psalm te dier plaatse een profetie te vinden van de verrijzenis Christi.

Nu we dit echter weten wordt het werk der verklaring grootelijks vergemakkelijkt. Met licht des Geestes, dat ontstoken werd door Petrus' en Paulus' getuigenis, zien we, dat Psalm 16 een zoogenaamde Messiaansche Psalm is.

Dit brengt op eene andere vraag.

We zijn het er over eens, dat David profeteerde van den Christus. Doch ervoer David dan niets van al de gewaarwordingen, benauwdheden, extase, etc., waarover hij schreef en zong? Die vraag wordt dringender nog bij andere Messiaansche Psalmen, zooals Psalm 22. Als David letterlijk de kruiswoorden van schrikkelijke Godsverlating componeert, gaat er dan niets in zijn zieleleven om, dat eenigszins gelijkt op de uitlatingen die hij schreef en wij zingen?

Het antwoord op deze vraag ligt in het feit, dat zij typen waren, dat zij niet alleen in hun persoon en geschiedenis, doch ook in hun zieleleven vaak het lijden en sterven van Christus typeerden. Alleen moet dit voor den aandacht gehouden worden, dat zij de gewaarwordingen van den Christus slechts lichtelijk ervoeren en dat Christus, in hun lijden, hetwelk zij om Zijntewil vooruitleden, ingaande, eeuwiglijk verdiepte. Beide David en Christus gevoelden zich van God verlaten, doch wie gevoelt niet, bij den kruispaal staande, dat het brullen van den Goël niet te vergelijken is met het geschrei van David? David is wel type, wel schaduw, doch wanneer de werkelijkheid gekomen is in den Zone Gods verbleekt zijn beeld en staren we in geheimnissen van diepten die niet te peilen zijn.

Zoo ook hier in den zestienden Psalm.

Het heilig Kind Jezus staat in den zestienden Psalm voor de gapende kloof van den eeuwigden dood.

Die dood is een vreeselijk monster, tegen- en onnatuurlijk. De dood is zoo ongekend vreeselijk, omdat hij de ervaring is van den grooten onlust des Heeren. Hij is de ervaring van wegstooting, wegbranding, verwerping van den vreeselijken God.

Gouden kleinnood Davids. Ja, dat hooren we wel in den Psalm.

Kleinnood is iets kostelijks, liefelijks, heerlijks.

Kostelijk, liefelijk en heerlijk, want de betere David weet, dat Zijn God hem hoort, eeuwiglijk hoort.

Hij verschrok van het monster des eeuwigden doods en schreeuwde in de angsten die Hij leed dus fel geslagen. Ook moest Hij roepen tot God: Bewaar Mij o God! want Ik betrouw op U! Dat deed Hij, doch Hij wist, dat dezelfde God Die Hem straks weg zal branden in de ervaring van den eeuwigden dood toch niet tot in eeuwigheid verlaten zal. Er zal een einde komen aan al het lijden, schreien, brullen van den Borg.

Hij weet, dat er geen verderving zal zijn door al de eeuwigheden heen.

Dat komt hier van daan, omdat Hij een eeuwige waardij bij al Zijn lijden bijzette. Het is geen gewoon mensch, dat lijdt: het is de God-mensch, de Immanuel. De onzondige, rechtvaardige, lijdende Knecht des Heeren.

Hoort! Hij beschrijft Zijn goedheid.

O neen! Die goedheid raakt niet tot God.

God is het Summum Bonum: alle goedheid is van dien Fontein afkomstig: ook Christus' goedheid. Hij zal Zijn goedheid niet uitstallen en beschrijven in vergelijking met God. Ook raakt die goedheid God niet, als werking tot heiligmaking. Want Christus noemt Hem, de Heere! En die Heere is Zelfgenoegzaam. Niemand kan iets uitwerken tot meerdere glorie van God. Indien gij rechtvaardig zijt, wat geeft gij Hem, of wat ontvangt Hij uit uwe hand? Zijt ge er wel eens ingekomen om te zien, dat dit een van de meest

glorieuze teksten in Gods Woord is? Vooral in verband met het voorgaande vers: "Indien gij zondigt, wat bedrijft ge tegen Hem? Indien uwe overtredingen menigvuldig zijn, wat doet ge Hem?" Job 35:6, 7. Glorieus, want het doet U God zien als de Hooge, Verhevene, Algenoegzame en Volmaakte. Ge kunt Hem niets toebrengen, niets schaden: Halleluja!

Dat heeft de Christus altijd gevoeld. "Mijne goedheid raakt niet tot U!"

Evenwel, spelt het gelukzaligheid als die goedheid van Christus tot U en mij gekeerd is.

Daar gaat zaligende, heiligende actie uit van die goedheid van Christus. Als die goedheid tot Uw bestwil aan 't werk gaat, wordt de Zoon vleesch, gaat het kindeke Jezus lijden, verdwijnt Uw Borg onder de kokende baren en golven van den last des toorns Gods. Dan gaat Hij aan 't dragen en torsen totdat de centaarszwarte zondenlast en schuld voor eeuwig verdwijnt: Hij draagt ze weg, voor eeuwig weg.

God zij geloofd: Christus' goedheid is tot de heiligen die op de aarde zijn, tot de heerlijken in dewelken al Zijn lust is.

En dan zal 't gaan. Heerlijk waart ge in Gods handpalmen; en tot ongekende heerlijkheid zal Uw Christus U voeren. Want Hij heeft lust aan U. Hij bemint U met een Goddelijke liefde.

Heel anders staat Hij tegenover degenen die andere goden dan den Verbonds-God begiftigen. Er zijn er bij de millioenen die Zijn God haten en gedurig den rug toekeeren. Het goddelooze volk, dat door God voor eeuwig onder de zonde besloten is, bemint Jezus niet. Voor dit gaat Hij dan ook niet sterven in de volheid des tijds. Hij neemt zelfs hunne namen niet op Zijne lippen. Straks zal Hij hunne aardsche naam zelf uitleggen. Vreeselijk zal het zijn te vallen in de handen des levenden Gods.

Honderden jaren voor die Borg stierf op Golgotha, heeft Hij in de profeten Zijn eigen heerlijkheid gezien.

En die heerlijkheid zit vast aan Zijn God.

God, Zijn Vader, is het deel der erve van Jezus Christus. De rechtvaardige, doch lijdende Knecht van God zal onderhouden worden door den Almachtige. Onderhouden in al hetgeen Hij gaat ervaren.

Hij zal Hem onderhouden ook dan, wanneer het schijnt, dat de Zaligmaker der uitverkoren wereld voor altoos weg is. Hij zal aan Zijne rechterhand staan temidden van duivels en goddelooze menschen. Als het muitgespan de lip uitsteekt, staat de groote God daar bij het kruis: de Zoon van Zijn rechterhand moet nimmer wankelen. Het is Gods zaak die Hij bezorgt daar in de duistere ure van Golgotha.

En over de duisternissen van Gethsemane en de vervloeking van het hout ziet Hij in vergezicht het nieuwe, hemelsche, eeuwige Paradijs Gods. Zooeven heeft Hij nog met bevende stem het "Bewaar Mij!"

uitgeschreeuwd, doch nu ziet Hij, dat de snoeren Hem in liefelijke plaatsen vallen. Daar komt een wonder-schoone erfenis voor Jezus.

En zoo heeft Jezus den Heere ten tijde van Zijn aardsche wandelingen een geheel vreeselijken lof toegebracht. De ter dood veroordeelde looft God. Als straks de duivelen grijnslachen en Herodus spot; als Pilatus zijn laffe handen wascht die straks met verheven gebaar de soldaten wenkt om te slaan en te striemen het eenige onzondige lichaam op aarde; als de Kerk lastert en gelijk wordt aan een muiltgespan; als Gethsemane bloed perst en Zijn teeder beminden Hem verloochent met vervloeken en zweren; dan looft Jezus God. Ja, ik hoor het wel: gij zegt tot mij: het was toch nacht voor Jezus? Ge hebt gelijk; het *was* nacht voor Hem; maar ik smee U eens te luisteren naar Zijn profetie: "zelfs bij nacht onderwijzen Mij Mijne nieren!" Is het niet geheel vreeselijk? O, wat is de liefde van Christus, waarmede Hij Zijn Vader beminde toch groot geweest. Hij wist, dat achter duivel en goddelooze Zijn God stond; Hij wist, dat het de rechtvaardigheid en heiligheid van God was die Hem wegbrandde. Maar Hij looft God!

Dat doen wij van nature anders. Straks hoor ik een andere profetie: "En de menschen hebben God gelasterd vanwege de plagen. . . ."

En Jezus zag van uit den nacht de eeuwige morgenstond. Hij zag dat er een erfenis aan 't komen was. Als de beker geledigd is, als Hij den droesem uitgezogen heeft en al de vervaarnissen van den eeuwigen dood over Zijn lijdend hoofd voelen gaan—dan zal er een dag dagen die nooit meer zal eindigen..

God gaat mee met Jozef van Arimethea. God gaat mee en blijft achter die malle zegels van het graf. God is aan Zijn rechterhand. Hij verliet Hem niet in de groeve der verteering.

God heeft Hem opgewekt. En Hij leeft tot in alle eeuwigheid. Gaat ge nog niet aan 't zingen, mijn broeder?

Petrus zal ietwat later nog wat zeggen van de smarten des doods. Ze werden door God ontbonden. Hij mocht niet gehouden worden van den dood. Dat mag wel ten overstaan van de arme menschen die Gods Woord de verworpenen noemt. Wee! Wee! de menschen die op de aarde wonen en die vreemdeling zijn en blijven van God en hun hart!

Ja, geliefden, des Heilands liefde en goedheid gaat uit tot U en tot al de heiligen die op de aarde zijn. Hij is U vooruitgaan: de Heere heeft Hem het pad des levens bekend gemaakt. Achterom laat Hij Zijn licht schijnen op dat pad, opdat gij het spoor niet bijster zou worden. En zingt ge: Leer mij, o Heer, den weg door U bepaald! Ja, zingt het maar. 't Wordt vervuld. En op dat pad wandelende wachten U verzadiging van vreugde. Hebt ge wel eens gemerkt dat de mensch eigenlijk maar één ding wil? Het is vreugde.

Sommigen noemen het een "thrill" of ook wel "a good time".

Het feit echter, dat zij die "good times" zonder God willen spelt narigheid en kommer die niet uit te spreken is.

Wandelt echter op het pad des levens achter Jezus aan en dan komt er verzadiging van vreugde die niet uit te spreken is.

En de oorzaak?

Dat komt omdat aan het einde van het pad des levens de God des Verbonds staat. En Hij glimlacht, want Zijn oog is belicht door Golgotha. En in Zijn rechterhand zijn lieflijkheden. Ze zijn voor U. Eeuwiglijk.

En wat zijn die lieflijkheden?

Dit: Gij moogt Hem dienen zonder zonde. Dat is de grootst mogelijke zaligheid voor een mensch naar Zijn goddelijk beeld gemaakt.

"Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken!"
G. V.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere om van mijne zijde weg te nemen den 4den Mei, met het bewustzijn dat hij naar de Heere ging, mijn geliefde man en der kinderen zorgdragende vader

Mr. HENRY FABER

in den ouderdom van 48 jaar en 8 dagen.

Mrs. Jacoba Faber nee Bloem
7 kinderen

Henry
Jeanette J.
Elizabeth
Helen C.
Gladys G.
Annemae
Paul H.

3 broeders

Oscar Faber, Grand Rapids, Mich.
William Faber, Grand Rapids, Mich.
Sam Faber, Bigelow, Minn.

3 zusters

Mrs. Henry Mouw, Maurice, Ia.
Mrs. Teunis Runia, Bigelow, Minn.
Mrs. Peter S. De Jong, Orange City, Ia.

Na een korte ongesteldheid van twee dagen hij betuigde dat hij ons hierboven hoopte weer te zien en dat hij nu juicht voor den troon Gods. Lenigt onze diepe smart.

1111 Thomas St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Wereldsch Loon

Jac. 2:5-7.

Ondank is het loon der wereld.

Och, arme, was dat maar waar. Een weinig ondank beteekent niet veel en kan men tenslotte wel dragen. Wat zou het ook beteekenen, als men niet altijd dank ontvangt voor bewezen goed?

In deze woorden staat de zaak echter geheel anders. De gemeente had een verkeerde gunst bewezen aan de lieden der wereld. Men had in laffe kruiperigheid voor den rijke gebogen als een knipmes en in het midden der geloovigen dien rijke behandeld als een uitnemend man. O, die ellendige oogendienst! Wat kan men zich verlagen, als men aanziet wat voor oogen is. Natuurlijk, tenkoste van den arme.

Zit maar achter in man. Daar is een plekje voor u open waar toch niemand zitten wil. En, want dat was de gedachte, kom maar niet weer. Aan armen hebben we geen gebrek.

Aldus hadden de erfgenamen zich verlaagd en hadden zij gefaald in een waarachtige waardschatting tusschen armen en rijken.

Waar dan toch wel de hoofdzaak en oorzaak zat van dit verkeerde handelen? Wel heel eenvoudig in het feit, dat men der wereldgelijkvormig was geworden. Dat men dus oordeelde met aardschen maatstaf. Dat men den schijn was gaan behandelen naar het wezen en het wezen der dingen uit het oog was verloren.

Wie Gods vriendschap geniet, moet leeren van allen en alles af te zien en alles toetsen naar den maatstaf van die vriendschap. De schittering en pracht der aardsche rijkdom verbleekt immers, bij de geheel eenige heerlijkheid Gods in en door Christus? Daar kan nu eenvoudig niets naast geplaatst worden, noch ook iets anders voor worden begeerd. Temeer is dit waar, wanneer de gemeene bedenkt, dat zij erfgenaam is van het Koninkrijk, waaruit alles wat van de aarde is eenmaal tenvolle verwijderd zal zijn. De erfenis, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, zullen juist hierin uitblinken, dat de vorige dingen niet meer zullen gedacht worden. Een vergelijking tusschen die beiden blijft dan geheel en al uitgesloten. En de erfgenamen dienen er wel op te letten en er zich daarom ook voor te wachten, om nu aan de aardsche pracht en rijkdom geen waarde te hechten, die alleen past bij de eeuwige hemelsche dingen. Haar zijn de heilsgoederen toebedeeld, om Zijns Naams wille, en die goederen zijn geestelijk-hemelsch. Want alleen in en om die Naam heeft de Kerk alle heilsgoederen ontvangen en daar ligt dan ook voor haar uitgestald, alle ware geestelijke schatten.

Ook nu!

Altijd blijft het waar, dat schijn bedriegt. Terwille van den schijn, had de gemeente den rijke voorge-

trokken en den arme oneer aangedaan. Beiden, gelijk wij in vorige artikelen zagen, waren vreemdelingen, doch men had in het midden der gemeente, verblind door het goud en aardsche rijkdom, den één behandeld als een welkome gast en den andere zooveel te kennen gegeven, dat zijn tegenwoordigheid in het geheel niet gewenscht was. Hoe minder men van hem zag, hoe liever men het had. Afgedacht of één der beiden een broeder was (we gelooven geen van beiden behoorden tot de gemeente), de handelwijze zelve lag geoordeeld in het Woord Gods. En, hiervan zijn we zeker, waar geen van beiden leden van het lichaam van Christus waren, daar gaf het nog minder pas, om verschil te maken tusschen die beide mensen, die 'toevallig' de gemeentelijke dienst bijwoonden.

Na dit woord van ernstige bestraffing wijst Jacobus op de levenspraktijk van den rijke, in verband met de gemeente.

Ge hebt, zoo wil hij zeggen, den rijke voorgetrokken. Goed, laat ons eens zien hoe die rijke over u als gemeente van God en Christus denkt en hoe hij zich openbaart.

Lees, zoo zegt Jacobus, het handschrift der geschiedenis en ge zult, uit het oogpunt van den rijke, zijn handelingen leeren zien als een schandschrift tegenover God en Zijn gemeente.

Tegenover de gemeente.

Wie heeft de gemeente van Christus altijd weer vervolgd? Zijn, zoo zegt Jacobus, het niet de rijken, die de broeders en zusters van voorheen en thans, voor de rechterstoelen trekken?

Ook al omdat zij arm waren, overweldigen, dat is, met ruw geweld naar het hun goed dunkte, behandelen? Het is alreeds een trek van het menschedom in het algemeen, om den arme, van wege zijne sociale onmacht te behandelen naar eigen goed denken. Dat Jacobus hier de algemeene wijze van optreden gebruikt om daarmede het algemeen kwaad van den rijke tegenover den arme der gemeente voor te stellen en duidelijk te maken is, onzes inziens, onjuist. Het gaat er over, niet wat men den arme aandoet geheel in het algemeen, maar wel, waar men alreeds den arme zonder meer overweldigt, dit nog des te erger wordt wanneer die arme ook nog een kind van God is. In het algemeen is het waar, dat de rijke en machtige de wereld beheerscht en den arme onder zijn geweld plaatst, maar meer bijzonderlijk is het waar, dat men als rijke dit in nog erger mate doet wanneer men weet, dat de arme God vreest en den Naam van Jezus belijdt. In dien zin onteert men den arme.

Het redebeleid van den schrijver van dezen brief is dan als volgt. Ten eerste, de rijke verhaalt het altijd op den arme. De rijke heeft de macht en het geweld. Hij heeft alle middelen, die hem in staat stellen, om den arme en het recht der arme te doen verkrachten. Daarbij komt nog waar gij erfgenaam zijt van het Koninkrijk en dus tot de aller-rijkste behoort

(nu alreeds en straks), daar onteert hij u en behandelt u alsof ge in gansch de schepping slechts bijzaak zijt. Hij belacht en bespot u en handelt met u als een weerlooze. Ge belijdt en hoopt, dat er straks zal zijn een eeuwige erfenis. Dat zegt ge den rijke, die zich om God noch zijn gebod bekommert. Het mocht wat, zoo zegt die rijke. Mijner is de aarde en ge zult naar mij luisteren en naar mijn wil zult ge handelen. Waarde hebt ge eigenlijk niet, behalve dan, dat ge er enkel en alleen om mij zijt, om mij te dienen en naar mijne grillen te handelen. Erfenaam? Maar man wijst geheel mijn positie niet uit naar het feit, dat alles er is om den rijke alleen?

En de arme gemeente van Jezus Christus moet dat wel bedenken. Bedenken, dat zij nooit mag of moet hunkeren naar de gunst van den rijke. Niet alleen dat dit onmannelijk is, want dat is het ook, maar enkel en alleen, dat het voor alle dingen on-Christelijk, beter nog on-Goddelijk is.

Dit wordt vervolgens nog versterkt voor wat het hoofdargument is in geheel dit betoog. Het eigenlijke van den gruwel van het aanzien van den persoon, ligt in het feit, dat de rijke den Naam lastert, die door de gemeente 'biddend' wordt aangeroepen. En och, hoe kan die goddelooze lachen verwaand de schouders optrekken, als de arme, lid van Christus gemeente, van dien Naam belijdt, dat hij heerlijk is. O, dat schamper lachen van de wereld. Er staat hier, dat die wereld met opzet kwaad spreekt van dien Naam. Natuurlijk, met opzet. Waar kan men het kind van God meer pijn mee doen, dan met het onteeren van den Naam van onzen Heiland. De goddelooze wereld weet dat zeer goed. Hij weet, dat alle hoop voor tijd en eeuwigheid is in den Naam des Heeren. Dat de kinderen Gods daar alles voor over hebben, ook om hier arm en nooddruftig te zijn, ja om vervolgd te worden en hun leven niet lief te hebben tot den dood toe. En daarom de gemeente en den belijder getreiterd en vervolgd en getrokken voor de rechterstoelen. Er is geen gemakkelijker ding, dan om een kind van God te plagen en zeer te doen. Raak slechts den Naam van Jezus en God-Drieenig aan en het doel is bereikt, de wonde geslagen.

Waarom?

Die Naam is de openbaring van God, onzen Vader Dien wij liefhebben. We hebben Hem lief, gelijk we den Heiland liefhebben. En wat dierbaar is voor de gemeente, wordt met opzet door den rijke in het slijk gesleurd.

Maar is dan Christus niet heerlijk?

Hij was arm naar den maatstaf der wereld. Arm om velen rijk te maken. Maar, waar Hij arm moest worden om velen rijk te maken, daar wil de wereld gebruik maken, om altijd weer die Naam met opzet te belasteren en er opzettelijk kwaad van te spreken. Met andere woorden, hoe meer de gemeente belijdt en den Naam aanroept, des te meer zal de wereld, zij

die macht heeft 'opzettelijk kwaad spreken van dien Naam'. Wat voor de gemeente het allerhoogste en dierbaarste is, zal door den rijke zooveel mogelijk in het slijk worden getrokken en met verachting behandeld.

Nu dan. Hebt ge, zoo wil Jacobus zeggen, het nu goed begrepen? Ziet ge nu wel, waar ge de rijke zooveel uitnemender achte dan de arme, waar de groote ligt?

Als de gemeente waarde hecht aan wat naar oogen is, dan beledigt zij daarmede God en haar Heiland.

Niet alzo, mijne broeders.

God heeft den uitverkorene DAAROM arm gemaakt en gehouden, ter wille van de geestelijke, hemelsche en eeuwige heerlijkheid. Probeer dat nu niet te veranderen. Wat uw God deed in en door Christus is eeuwig welgedaan.

Ge ziet den Persoon aan?

Wat leert u de geschiedenis?

Die leert u, dat de rijken u met geweld trekken voor de rechterstoelen. Daar is hun invloed en macht ongebreideld. Ge hebt daar geen enkele kans, want ge hebt daar geen enkele verdediger. Die aan het roer zitten en de macht hebben, spotten met uw God en Zijnen Christus.

Welnu dan, zult gij dan toch handelen, alsof zij van eenige waard zijn?

Bedenk wel wat gij doet.

Wie denkt, dat met een vriendschapsdaad der wereld bewezen, daarmede Gods Zaak en gemeente worden geholpen, die vergist zich niet alleen, doch die houdt ook geen rekening met de geschiedenis en de ervaring van Gods volk.

Daarom, zie toch nooit of te immer aan wat voor oogen is. Dat doet uw God immers ook niet?

Zult gij het dan anders doen?

Broeders, gij weet toch wel beter?

Indien gij dan de koninklijke wet volbrengt, naar de Schrift: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf, zoo doet gij wel.

Maar indien gij den persoon aanneemt, zoo doet gij zonde en wordt van de wet bestraft als overtreders.

En Gods kind wil Gode altijd welbehagelijk zijn.

W. V.

THE WAY OF IT

There are roads that lead through valleys where
the grass is soft and green;
There are lanes that lead through morning where
the friendly maples lean;
But for those who face the battle where the far
height holds its thrill
The only goal worth finding,
Where the rockfilled road is winding,
Where the heavy burden's binding,
Is the goal upon a hill.

Christ Among The Doctors

Up among the hills of Galilee, in a basin surrounded by swelling eminence, which shut it in on every side, lies the little village of Nazareth. Its name does not occur in Old Testament history. Josephus never mentions it, though he speaks of places lying all around it. Its inhabitants were not worse than their neighbors, nor exposed on account of their character to any particular contempt, yet Nathaniel, himself a Galilean, could say, Can there any good thing come out of Nazareth? so small and insignificant was the place. It was here, as in a fit retreat, that the childhood, youth and early manhood of our Lord passed quietly and unnoticed away. These thirty years of the life of the Son of God upon this earth, how deeply hidden from us do they lie. How profound the silence regarding them which the sacred writers preserve—a silence all the more remarkable when we consider how natural and strong is our desire to know something, to be told something of the earlier days of any one who, at some after period of his life, has risen to distinction. But all that here is told us of the first twelve years of our Saviour's life is that the child grew, waxed strong in spirit, was filled with wisdom, and that the grace of God was upon Him. Had any of these wonders which attended His birth been renewed, had anything supernatural occurred in the course of those years, we may presume it would have been related or alluded to. Nothing of that kind, we may infer did happen. Outwardly and inwardly the growth of Jesus under Mary's care at Nazareth, obeyed the common laws under which nothing could ruffle, that simple truthfulness which nothing could turn aside; beyond that love which was always ready to give back smile for smile to Mary and the rest around, and to go forth rejoicingly its little errands of kindness within the home of the carpenter; beyond that wisdom, which, wonderful as it was, was childlike wisdom still, growing as His years grew, and deriving its increase from all the common sources which lay open to it; beyond the charm of all the graces of childhood in their full beauty and in their unsullied perfection—there was nothing externally to distinguish the first twelve years. So we conclude from the absence of all notices of them in Scripture. Of the void thus left, however, the Christian Church became very impatient. Many attempts were made to fill it up. In the course of the first four centuries numerous pseudo-gospels were in circulation, a long list of which has been made up out of the references to them which occur in the preserved writings of that period. Some of these gospels are still extant, two of them entitled the gospel of the Infancy; and it is very curious to notice how these succeeded who tried to lift the veil which covers the earlier years of Christ. One almost feels grateful that such early attempts were made to fill up the blank

which the four Evangelists have left. They enable us to contrast the simplicity, the naturalness and the consistency of all that the Evangelists have recorded of Christ, with such empty and unmeaning tales. They do more. These gospels were written by Christians, by men who wished to honor Christ in all they said about Him; by men who had that portraiture of His character before them which the four gospels supply; and yet we find them narrating, as being in what seemed to them entire harmony with that character, that when boys interrupted Jesus in His play, or ran against Him in the street of the village, he looked upon them and denounced them, and they fell down and died. It was said by some that the conception and delineation of such a character as that of the man Christ Jesus, by such men as the fishermen of Galilee, would have been a greater miracle than the actual existence of such a man. In these apocryphal gospels we have a singular confirmation of that saying; we have the proof that men better taught, many of them, than the apostles even when they had the full delineation of the manhood of Jesus in their hands, could not attempt a fancy sketch of His childhood without not only violating our sense of propriety, by attributing to Him the most puerile and unmeaning displays of divine power, but shocking our moral sense, and falsifying the very picture they had before their eyes, by attributing to Him acts of vengeance.

Joseph and Mary "went to Jerusalem every year of the Passover." The Mosaic law required that all the male inhabitants of Judea should go up three times yearly to the capital, to keep the three great festivals of the Passover, Pentecost and Tabernacles. A latter Rabbinical authority had laid an injunction upon women to attend the feast of the Passover. Living as they did in so remote a part of the country, it is probable that the parents of our Lord satisfied themselves with going up together once yearly to Jerusalem; Joseph thus doing less, Mary more than the law required. When Jesus was twelve years old, Joseph and Mary took Him up with them to Jerusalem. He had then reached that age, when, according to Jewish reckoning, He crossed the line which divides childhood from youth, got the new name of a son of the Lord, and, had He been destined to any public office, would have passed into the hands of the Rabbis for the higher instruction which their schools supplied. Jesus, however, had received no other instruction than the village school, attached to the synagogue at Nazareth, had supplied, and was destined to no higher employment than that of the trade His father followed. The purpose of Joseph and Mary in taking Him up with them to Jerusalem was not that He might be placed at the feet of Gamaliel, or any other of the great distinguished teachers of the metropolis, but simply that He might see the holy city, and take part with them in the sacred services of the Passover.

There a new world opened to the boy's wondering eyes. With what interest must He have looked around, when first He trod the courts of the temple, and gazed upon the ministering priests, the altar with its bleeding sacrifice and rising incense, the holy place and the sacred shine that lay behind the veil. The places, too, of which we shall speak immediately, where youths of His own age were to be found, would not be left unvisited. What thoughts were stirred within His breast by all these sights, it becomes us not even to attempt to imagine. The key is not in our hands with which we might unlock the mysteries of His humanity at this stage of its development. He has Himself so far unveiled His thoughts and feelings as to teach us how natural it was that He should linger in the holy city, and under the power of a new attraction feel for a day or two as if the ties that bound Him to Nazareth and to His home there were broken.

The seven days of the feast went by. It had been a crowded procession from Galilee, which Joseph and Mary had joined. Galilee was then, as Josephus informs us, very thickly populated, studded with no less than two hundred and forty towns, containing each fifteen thousand inhabitants or more, sending forth in the war with the Romans an army of no less than one hundred thousand men. The separate companies which this crowded population sent up at the Passover time to Jerusalem would each be large, and as the youths of the company consorted and slept near one another in the course of the journey, it is less surprising that, on leaving Jerusalem to return to Nazareth, Joseph and Mary should during the day have missed their son, who had stayed behind, nor have become aware of His absence till they rested for the night. The discovery was a peculiarly distressing one. What if some oversight had been committed by them? If they had failed to tell their son of the time of the departure, if they had failed to notice whether He was among the other youths before they left the city? They had such confidence in that child, who never before in a single instance had done anything to create anxiety or distrust; they were so sure that He would be where, as they thought, He ought to be, that they had scarcely felt perhaps an ordinary degree of parental solicitude. And where could He now be? What could have happened to Him? Their eager inquiries would probably soon satisfy them that He had not fallen aside by the way, that He had never joined the returning travelers, that He must have remained behind at Jerusalem. But with whom? For what? He knew no friends there with whom to stay. Had some accident befallen Him? Was He detained against His will? Did any one at Jerusalem know the secrets of His birth? Were there any who still sought the young child's life? Herod was dead; Archelaus was banished; the parents themselves had not been in Jerusalem since the time they had presented the infant in the temple. It was not

likely they should be recognized; none of their friends at Nazareth knew about the mysteries of the conception and the birth. They had thought there was no risk in taking Jesus with them, but now their hearts are full of dark forebodings; some one may have known, may have told; some sacred design may still have been cherished. Where was their child, and what had happened to Him?

You may imagine what a night of sleepless anxiety followed their discovery at the first nightly resting place of the caravan. Mid-day saw them back in the city. It is said to have been after three days' search they found Him, if we count the day of their return as one of these three, there would still be one entire day's fruitless search. There may have been two such days—days of eager inquiry everywhere throughout the city, in the house where they had lived, among all those with whom they had had converse or connection. At last they find the lost one, not in the courts of the temple, not in any of those parts of the edifice consecrated to public worship, but in one of those apartments in the outer buildings used as a school of the Rabbis. Among the Jews at this period, each synagogue had a schoolroom attached to it, in which the rudiments of an ordinary education were taught. Besides, however, these schools for primary instruction, wherever there were ten men in a position to devote their whole time to this purpose, a room was built for them in which they carried on their pupils in all the higher walks of the sacred learning of the Jews. These constituted the schools of the Rabbis, and formed an important instrument in the support and extension of that system of Rabbinism which became after the ruin of the temple, and the extinction of the public worship, a new bond of national union, and the great distinctive feature in the character of modern Judaism. There were three apartments employed in this way attached to the temple. It was in one of these that Joseph and Mary found their son. He was sitting in the ordinary attitude, and engaged in the ordinary exercises of a pupil in the middle of the doctors, hearing them and asking them questions—the Jewish method of education being chiefly catechetical—the pupil himself sometimes answering the question put, and astonishing His hearers with His wisdom. When this strange, rude-looking, bright-looking, solemn-looking, Galilean boy first came in among them, was it the wisdom He showed which drew the hearts of some of these Rabbis to Him, and let them, as if anxious to gain a scholar who might turn out to be the chief ornament of their school, to take Him in and treat Him tenderly? Was it with them, in the room they occupied in the outer temple buildings, that the two nights in which Jesus was separated from His parents were spent? The tie, whatever it was, between Him and them, is now destined to be broken, never to be renewed.

Joseph and Mary find Him in the midst of them. Joseph is too much astonished to say anything, nor is it likely that Mary spoke till He had gone with her apart; but now her burdened mother's heart finds utterance. "Son", she says to Him, "why hast thou thus dealt with us?" words of reproach that were new to Mary's lips. Never before had she to chide that child. Never before had He done anything to require such chiding. But now, when it appears that no accident had happened, no restraint had been exercised, that it had been of His own free will that Jesus had parted from His parents, and was sitting so absorbed by other persons and with other things, she cannot account for such conduct on His part. It looks like neglect, and worse; like indifference to the pain which He must have known this separation would cost them. "Son," she says, "why hast thou thus dealt with us? Behold, thy father and I have sought thee sorrowing."

Innocently, artlessly, childishly, in words which, though not meant to meet the reproach with a rebuke, yet carried with them much of the meaning and effect of the words spoken afterwards at the marriage-feast at Cana, Jesus answers, "How is it that ye sought me?" 'could you Mary believe that I would act under other than heavenly guidance; could you allow the idea of my being liable to any risk or danger simply because I was not under your eye or care; do you not know, were you not told whose Son I truly am; and should not that knowledge have kept you from seeking and sorrowing as you have done: wist ye not, that wherever I was I must have been still beneath the Father's eye and care—whatever I was about, I must have been about that Father's business? Mary, you have called me Son, and I acknowledge the relationship; you have called Joseph my father; that relationship I disown; my own, my only Father is He in whose house you have now found me, whose will I came on earth to do; about whose matters I must constantly, and shall now henceforth and forever be engaged."

It is this consciousness of His peculiar relationship to God, now for the first time, perhaps, fully realized, that we catch the true meaning, and can discern something of the purpose of this early, only recorded incident in the history of our Lord's youth. Mary we are told, understood not the answer of her son. With the knowledge that she possessed, we can scarcely imagine that she had any difficulty in at once perceiving that Jesus spake of His Father in heaven, and comprehending in so far at least the meaning of His words. But there may have been a special reason for Mary's surprise here—the difficulty she felt of comprehension and belief. It cannot readily be imagined that she herself had told her child during the first twelve years of His life, or that any one else had told Him, of the mystery of His birth. From the first dawning of conscious intelligence, He must have been taught to call

Joseph father, nor had it outwardly been communicated to Him that he was only His reputed father, that He had no earthly parent, that His true and only Father was God. If that were the actual state of connection between Mary and Jesus up to the time of this incident in the temple; if she had never breathed to Him the great secret that He was none other than the Son of the Highest; if there had been nothing as she knew there had not been, in the quiet tenor of the life which for twelve years Jesus lived, to afford any outward indication or evidence, either to Himself or others of the nature of His Sonship to God—then how surprised Mary must have been when in the temple and by that answer to her question, Jesus informed her that He knew all, knew whence He was, knew for what He came, knew that God was His Father in such a sense that the discharge of His business carried with it an obligation which, if the time and the season required, overbore all obligation to real or reputed earthly parents.

But whether it came upon Mary by surprise or not, was there no object in letting us and all believers in the Saviour know as the record of this incident does, that Jesus was thus early and fully alive to the singularity of His relationship to God? Conceive that it had been otherwise; that these thirty years had been veiled in an impenetrable obscurity; that not one single glance had been given of how they passed away; that our first sight of the man Jesus Christ had been when He stood before John to be baptized in the waters of the Jordan, and to receive the Holy Ghost descending upon Him. How natural in that case had been the impression that it was then for the first time, when the voice from heaven declared it, that He knew Himself to be the Son of God; that it was then, when the Spirit first descended, that the Divine associated itself in close and ineffable union with the human.

Then had those thirty years appeared in a quite different light to us; then had we conceived of Him as living throughout their course the simple common life of a Galilean villager and craftsman. But now we know, and we have to thank this narrative of St. Luke for the information, that if not earlier, yet certainly at his twelfth year, the knowledge that He and the Father were one, that the Father was in Him, and that He was in the Father, had visited and filled His Spirit, had annuated and regulated His life. With what a new sacredness and dignity do the eighteen years that intervene between this incident, and that of His public manifestation to Israel become invested, and what new lessons of instruction do they bring us! At the bidding of a new impulse, excited within His youthful breast by this first visit to the temple, He broke for a day or two all earthly bonds, and seems lost amid the shadows of the sanctuary, observed with the higher things of Him who was worshipped there. But at the

call of duty his hour for public service, for speaking, acting, suffering, dying, before all and for all, had not yet come. He yields at once to the desire of Joseph and Mary, and returns with them to Nazareth; becoming subject to them, burying, as it were, this great secret in His breast; emscreting to wail, submitting to all the restraints of an ordinary household, putting Himself once more under the yoke of parental authority, taking upon Him all the common obligations of sin, a brother and a neighbor, a friend, a Galilean villager.

G. M. O.

God's Freedom

If true freedom consists in abiding in one's element, then, would He be free, must likewise abide in an element fitted for His mode of being. What, then, may this element be? And the answer is ready: His own glorious self. In self He must live, move and rest would He be free. For He is eternal God, a being of infinite perfection, inclusive of all that is superbly true, lovely and good, uncaused yet the cause of all things and constituting in relation to these things the one single point of divergence and convergence.

God, then, is free and dwells upon the high peak of eternal and infinite joy and bliss because He forever wills to select His very own being as the infinite sphere in which to live, move and abide; as the one eternal fountain with which to nourish forever His divine mind and to satisfy the infinite longings of His being. God is free, finally, because He dwells forever in the light emitted by His very own self and takes that self of His as His only law and the standard of all His conduct. He is, therefore, righteously free.

Because God wills and does rest in self, He is free in every conceivable respect and in all these respects and in relation to His creatures, infinitely, eternally, independently and sovereignly free. These are matters we wish to elucidate in this essay.

We set out by answering a question which some one may raise, to wit: If God is free *as God* in that He rests in self, how then can the conviction be escaped that (regenerated and sanctified) man, who likewise comes to rest in God, is likewise and for this reason free *as God*? In replying we set out with the assertion that (regenerated and sanctified) man resting in God, rests in one other than self. God, on the other hand, resting in God, rests in self. The Divine being and the God reposing in this being are numerically one and the same. Taking the name God as the signification of

personality, God and His being can be distinguished between but not separated. God, then, dwells, rests, rejoices and glories in self; loves, contemplates, explores and comprehends a being of which the Divine ego constitutes the Divine personality. Further, God rests in self *as God*. The light He dwells in is the sum total of His glories as reflected by His *Divine* consciousness. It is therefore, a light of a kind no man can approach, the God no man hath ever seen (II Tim. 6:16). God, then, being one with God, has immediate access to His own being which He contemplates, wills and loves *as God*, that is, with a mind, will and heart equal to the infinite greatness, majesty, power and resources of His being. Resting in self *as God* He is infinitely, independently, sovereignly, gloriously free. He is free as God.

The God in whom man rests is one other than man, to wit, man's Maker and Redeemer. In Him man moves, lives, and abides; Him man knows, contemplates, wills, and adores *as creature*. The light, therefore, which man can approach and in which he dwells is the glory of God not as seen and comprehended by the Divine mind but as reflected by what Scripture calls a glass—the Word and creation—and in the glorious future by God's own face—the heavenly mode of revelation. Man, then, in that he rests in God as creature is but finitely free. His freedom is of a kind compatible with *his* mode of being, not with that of Him in whom he rests. The air, to illustrate, is to the eagle and the sparrow the element in which both live, move and enjoy freedom. In this one element the last-named bird is not free as is the former. It is free in a manner congruous with its mode of existence. Not the sparrow but the eagle swoops from giddy heights down upon its prey, or remains for many a consecutive hour upon the wing. So, too, man, though he rests in God, his freedom has its bounds for man is creature. His judgments are not unsearchable and his ways past finding as the judgments and ways of God.

Let us now contemplate the various phases and the nature of the freedom of God. He is free, as was before said, in every conceivable respect. God is socially free. His immanent social freedom accrues from His being one in essence yet nevertheless distinguished in three persons. The term person is the signification of a rational-ethical substantiality. It is that in a rational being addressing itself as I and constituting the subject of all action done in, by and through this being. God is the one single essence in which are three such substantialities—Father, Son and Holy Spirit—constituting the one God. Yet the Father is not the Son, nor the Son the Father, and likewise the Holy Ghost is neither the Father nor the Son. They differ, not, however, as to the properties possessed by each—"They are all three co-eternal and co-essential; one in truth, in power, in goodness and in mercy" (*Confession*, Art.

7)—but as to the relation each sustains to the other. The Father is eternal Father. He by a necessary and eternal act within the Divine being is the eternal ground of the existence of a second person called Son, like unto His and possessing in virtue of the aforesaid act, known as generation, the Divine essence, majesty, glory, power, knowledge and wisdom. And the Father together with the Son by a necessary and eternal act within the Divine being constitute the eternal ground of the existence of a third person like unto themselves called Spirit, possessing in virtue of the aforesaid act, known as spiration, the Divine essence. Therefore, the Son is the word, wisdom, the express image of the Father, the brightness of His glory, equal unto Him in all things. And the Spirit searcheth all things, yea, the deep things of God. For as no man knoweth the things of man save the spirit of man that is in him, so the things of God knoweth no man, but the Spirit of God (I Cor. 11:10, 11). The Father, then, lives the Divine life, thinks, wills and loves with the one Divine mind, will and heart as Father; the Son as Son; and the Spirit as Spirit. And the Father has fellowship with the Son and the Son with the Father in the Spirit; and the Spirit knows the Father and the Son in Himself, so that generation and spiration constitute the basis of an immanent, Divine, social life of the highest possible type. And because the three persons ever delight in acting in agreement with the laws governing the relation the one person sustains to the other, God is socially free.

God, further, is independently (immanently) socially free. For generation and spiration are acts done in agreement with uncreated and hence eternal impulses of the eternal nature of God. The saints, too, constitute a blessed company socially free. For its members are taught by the Spirit to live in obedience to Divine law governing the relation redeemed man sustains to his Redeemer and to his neighbour, to wit, the law of love. However, the social liberty of this blessed company is a creation of the Almighty, and abides because He so wills. It accrues from the observance of law of which God is the author. It (this freedom) is an exhibition of impulses of a nature cleansed in the blood of the Lamb, and the issue of hearts upon whose tables was written the very law of liberty. It consists, finally, in man's being introduced into the blessed society of the triune God to have the hallowed social instincts of his redeemed nature satisfied by the light radiated by God's face and reflected by those rendered by God's grace children of the light.

God, further, is self-sufficiently, socially (immanently) free. It cannot be otherwise, for He is a being of infinite perfection, alone and fully capable of satisfying the infinite social instincts of His nature, and, therefore, able to do without the companionship of man. True, He does crave, with the heart of a father,

the fellowship of His children. However, this crave cannot be accounted for by an appeal to some limitation in His being. For He is the unlimited God and altogether sufficient to His unlimited self. Aside from this, man could not possibly serve as the supply house of the Almighty. For He is creature, the product of an almighty, sovereign will, the crystallization of an eternal divine idea, who loves, serves, rejoices, seeks and selects God, because God first loved, served, rejoiced in, selected and sought him. Hence, for God to delight in the companionship of His redeemed is to delight in Himself.

God is religiously free. His religion consists in serving self. And so He does with all the infinite energy at His disposal. Self He seeks, loves, wills and adores with all His heart, with all His mind, with all His soul and with all His strength. The sum total of all His works, those tending to (ad intra) as well as those tending from self (ad extra) are done solely in the interest of self. He is, must be, in the highest possible degree, a self-centered being. For should He serve one other than self, He would serve one inferior to the highest good. All things He does, must do, for the sake of His name. All things, the sinner and the saint, sin and grace, angel, man and beast, creation and redemption, election and reprobation, Christ and the devil, heaven and hell,—must be made to promote His interests and to redound to His glory. So He wills they shall and so they therefore do. Hence, God created man good, “and after His own image, in true righteousness and holiness, *that he might rightly know God his creator, heartily love Him and live with Him in eternal happiness to glorify and praise Him*” (Catechism, answer to the sixth question). He constitutes the redeemed a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, a peculiar people; “*that they should show forth the praises of Him who called them out of darkness into His marvellous light*” (I Peter 3:9). The believers are in heaviness through manifold temptations, that the trial of their faith *might be found unto praise and honor and glory at the appearing of Jesus Christ*, I Peter 1:7. He raises up Pharaoh that *He might show His power in him, and that His name might be declared throughout all the earth*, Rom. 9:11. He endureth the vessels of wrath *to show wrath and to make His power known*. He prepares the vessels of mercy *to make known on them the riches of His glory*, Rom. 9:22, 23. He will that His name be magnified forever, I Sam. 12:22. He chose Jerusalem *that His name might be there*, II Chron. 6:6. He wills that from the rising of the sun even unto the going down of the same His name shall be great among the gentiles; that in every place incense shall be offered unto His name, and a pure offering: for His name shall be great among the heathen, Mal. 1:11. He sends a curse upon them who refuse to give glory unto His name. Therefore He empowers His chosen ones to

say: I will praise thee, O Lord, with my whole heart. I will shew forth all thy marvellous works. I will be glad and rejoice in thee; I will sing praises to thy name, O thou Most High, Psalm 9:1, 2.

God, then, serves self. And because He serves, wills, seeks self, and recognizes self as the only legitimate goal, purpose and end of all His engagements, He is free. True, He loves and seeks the creature. And the most marvellous exhibition of the seeking love of God is the Christ and His cross. For the cross presupposes a death-deserving sinner, a hater and mocker of God. And Christ is God who seeks this sinner through the cross and takes him to His bosom. However, He seeks and saves as one already possessing the thing He appropriates. For of Him, and through Him, and to Him are all things, so that He must recognize self as the only possible goal of all His strivings.

If the freedom of God consists in self-service, it follows that man to be free must serve God. However, the only kind of service in which God can take delight is one patterned after the service He gives self. It is one rendered by him who thinks of God as God thinks of Himself, who seeks and loves and serves Him for the same reason that He seeks, loves, serves and rests in Himself, for the reason, namely, that He is the highest good, and therefore must be served and adored for His name's sake. It must be a service arising out of a heart contemplating God as the fullness of life, light and power, as the fountain of all that is good, as a being who can only give and not receive in that of Him and through Him all things are, as a being therefore who prepares in the hearts of men the praises in which He delights, as a being finally sufficient unto self, who could therefore dispense with the service of men and still be supremely happy. These are the thoughts which when believed and lived constitute the nucleus of true religion. And true religion is true freedom.

God is independently, religiously free. His self-service is eternal. Its support, its impulse, its dictator, its content and object is the Divine self and none other. Redeemed man, on the other hand, is dependently religiously free. He himself is a creation of the Almighty. The mode of expression of His religious impulses is likewise determined by God. He tells His people that and how they shall serve Him and works in them the service they render.

Attention must now be directed to God's sovereign freedom. Thus far we have been using the term freedom as the synonym of well-being and happiness. True freedom was defined as the blissful state of a being abiding in his element. Sovereign freedom, however, has to do with the determinate will of God and must be linked up with His eternal counsel. God eternally thought and willed all that is, was, and shall be

in time. The world and all its fulness together with the behaviour of every living creature was eternally present before the mind of the Almighty. It is this immanent, mental and volitional activity of His that is responsible for the counsel, which may be defined as a great all-embracing thought-structure to be realized in time so that all phenomenon, sin included, all events, all behaviour,—that of the sinner and of Satan as well as that of the saints—must be associated with the mind and determinate will of the great God. Such are the plain teachings of Scripture. . . . Who worketh all things according to the purpose of His will, Eph. 1:11. The sea was made to take its decreed place when God brake up the earth for it, Job 38:10. Christ was affixed to the cross by the determinate counsel and foreknowledge of God, Acts 2:23. Judas betrayed Christ as it was determined, Luke 22:22, 23. The time of the making of one blood all nations of men, and the bounds of their habitations are matters determined, Acts 17:23. Likewise the destruction of Judah, Joh. 17:12. That the heathen dishonor their own bodies among themselves must be linked up with the Divine will, for God gave them up, Rom. 1:24. Likewise the hardening of the ungodly, Rom. 9:18, the rejection of Esau, Rom. 9:13, the raising up of Pharaoh, Rom. 9:17. Christ, further, *is set* for the fall and rising again of many in Israel, Luke 2:24. It seemed good in the sight of God to hide the things of the kingdom from the wise and the prudent and to reveal them unto babes, Matth. 11:26, 27. The saints were predestinated unto the adoption of children by Jesus Christ to Himself, according to the good pleasure of His will. God made known unto them the mystery of His will, according to His good pleasure, which He hath purposed in Himself, Eph. 1:5-9. It is God that worketh in them both to will and to do of His good pleasure, Phil. 2:13. Paul prays that God would count them worthy of calling and fulfill faith in power, II Thess. 1:11, 12. Them to whom all things work together for good are the called according to His purpose, foreknown and predestinated to be conformed to the image of His Son, Rom. 8:28, 29. Sarah was told that the elder (Esau) should serve the younger (Jacob) in order that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him that calleth, Rom. 9:10, 11.

In that God had from eternity all things before His mind and since His mind and will constitute the cause of all phenomena appearing in time, the conviction cannot be escaped that He, aside from His creations, is in Himself absolutely blissful. But the matter we now wish to emphasize is that the counsel of God is the eternal product of a sovereign and absolutely free will. This Divine will implies: (a) that God, engaged in fixing the contents of His counsel, was in a position to exercise a choice; (b) that God, so engaged, takes account of absolutely no one

or thing but Himself, that His will, therefore, is the sole determining factor and moving cause of every decision and of the entire contemplated course of action; (c) that, finally, He is the cause of all things distinct from His own being. This Scripture expresses by saying: "He has mercy upon whom He will have mercy and whom He will He hardeneth" (Rom. 9:18).

Let us elucidate these matters. That the counsel is free implies that God was not acting in obedience to some eternal urge of His being in deciding to create. He *could also* decide not to create. If not, the counsel would not be free but necessary as are those immanent divine acts called generation and aspiration. Once having decided, He was, of course, compelled to execute the decision made. However, the element of compulsion was supplied solely by the decision and may never be interpreted as an urge of His nature necessitating the decision.

This counsel is also free respecting every phenomenon of time. That is, the sole factor responsible for its entire content is the determinate will of God and no creature or phenomenon (sin included) distinct from His own being. Finally, the counsel of God is absolutely sovereign. It is the cause of every phenomenon (sin included); of the world, its fullness and its history. Its realization constitutes the extension in time eternal of an thought-structure.

That the deliberating God is absolutely free and sovereign is plainly taught by Paul in Romans, chapter 10. The apostate Jews of Paul's day said, that whereas they were the seed of Abraham, they were children and thus insisted that the Divine will was affixed to and controlled by their lineage. The factor determining the direction of the course of Divine favor was their descend. God in selecting His children was compelled to confine Himself to the one race and to save every member of it. The apostle, on the other hand, insists that all are not children because they are the seed of Abraham. Then there were those who taught that the efficient cause of God's love for those whom He calls His sons is the virtue of these sons, and that the efficient cause or the determining factor of His hatred for the wicked is their wickedness. God's will, then, so it was argued, is in this case, attached to, ruled and governed by the attitude which man may be assuming toward God. He, then, is compelled to will to love such as choose to love him. Those hating Him, He must likewise will to hate. His will, then, is not free but subordinate to that of His rational creatures. The apostle's refutation reads: "And not only this, but when Rebecca also had conceived by one, even by our father Isaac; for the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him that calleth; it was said unto her,

The elder shall serve the younger as it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated" (Rom. 9:10-13). The apostle, then, denies that the goodness of Jacob and the wickedness of Esau had moved, incited God to love the former and to hate the latter. For He hated Esau before his birth, before "he had done any evil." Likewise Jacob, God's love for him preceded his birth and hence his doing of any good. Therefore the sole necessity, the only moving or efficient cause, the sole determining factor of the above-cited love and hatred is the determinate will of God. ". . . that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him that calleth." Esau's wickedness, it is plain, was not the compelling, the commanding factor of God's hatred for him. The sole necessity was the Divine will or decision. He hates whom He wills and loves whom He wills. It is a will operated upon or influenced by absolutely nothing. If so, it certainly follows that no thing or phenomenon can be cited as in any respect responsible for the decision to hate Esau and to love Jacob. That is to say, God hates because He wills, and He wills to hate for reasons reposing in Himself only. And what holds true of the will to hate or to love must, to be sure, be made to apply to the entire counsel. It is absolutely free.

G. M. O.

WEDDING ANNIVERSARY

1915 — 1940

On June 9, 1940, the Lord willing, our dear parents

ALBERT VAN TUINEN

and

MAY VAN TUINEN nee Boomers

hope to commemorate their 25th wedding anniversary.

We, their children extend to them our loving congratulations and acknowledge God's blessings. It is our hope and prayer that they may be spared for each other and for us for many years.

Their children

Mr. and Mrs. Gordon Van Tuinen

Arthur

Bernice

Raymond

One Grandchild.

839 Gibson Ave., S. E.

Grand Rapids, Mich.